

РОБЪРТ ХАУЪРД

ХОРАТА ОТ ЧЕРНИЯ КРЪГ

Превод от английски: Румяна Божкова, Людмил Мартинов, 1991

chitanka.info

1. СМЪРТТА НА КРАЛЯ

Кралят на Вендия умираше. В душната жарка нощ звънът на свещените гонгове и ревът на раковините се чуваше надалече. Слаби звуци проникваха и в стаята със златистите сводове, където на своето кадифено ложе се мяташе Бунда Чанд. Смуглата кожа на краля блестеше от пот, докато пръстите му отчаяно се впиваха в златотъканата покривка. Беше още млад и не с копие поразен, а още по-невероятно бе отрова да е навестила трапезата му. И все пак слепоочията на краля бяха набъбнали от синкави възлести жили, в очите му се стелеше мъглата на приближаващата смърт. На пода до кралското ложе коленопреклонно тръпнеха робините му, а над възглавницата беше свела глава родната му сестра Деви Жасмина, която разменяше тревожни погледи с вазана — вече възрастен мъж, дълги години служил вярно и достойно на краля на Вендия.

Когато бързият тропот на барабаните настигна слуха ѝ, Жасмина рязко вдигна глава.

— О, пак жреците и тяхната суматоха! — провикна се едновременно гневно и отчаяно тя. — Те са толкова безпомощни, колкото и лекарите! Бунда умира и никой не знае защо. Той умира, а аз безпомощна стоя тук, аз, която бих изгорила целия този град и проляла кръвта на хиляди, за да го спася!

— Не познавам нито един човек в Айодия, който да не е готов да загине вместо него, ако бе възможно, Деви — промълви вазанът. — Тая отрова...

— Казах ти вече, не е отрова! — кресна му тя. — Още от дете го охраняваха така строго, че и най-ловките отровители на Изтока не биха могли да се доберат до него. Петте черепа, белеещи се на Кулата на хвърчилата, са достатъчно доказателство, че който е опитал, не е постигнал целта си. Прекрасно знаеш, че тук държим десетина мъже и още толкоз жени, които пробват виното и храната, а кралските покой винаги се пазят от петдесет стражници. Не, това не е отрова, ами магия. Страхотно проклятие...

Тя мълкна, защото в този миг кралят открехна посинели устни и макар че в стъклените му очи не светна дори проблясък на съзнание, до нея дойде странен, ужасяващо тих звук, изплувал сякаш от бездънни, обветрени дълбини:

— Жасмина! Жасмина! Къде си, сестро? Не мога да стигна до теб — усещам само тъмнина и вихрен вой!

— Братче! — закрещя Жасмина, трескаво хващайки отпуснатата му ръка. — Тук съм! Не ме ли познаваш?

И спря, понеже видя пълното безразличие, полазило и разляло се върху лицето на краля. От устните му се плъзна слаб, нечленоразделен шепот. Робините на подиума до леглото побеляха от страх, Жасмина вече разкъсваше дрехите си.

В друга част на града един аристократ надничаше зад ажурната решетка на верандата към дългата улица, осветена от слабата светлина на димящи факли. Те огряваха вдигнати към небето тъмни лица със святкащи очи. От хиляди уста се лееха погребални оплаквания.

Аристократът размърда широките си плещи и се върна в стаята, чиито стени бяха покрити с арабески. Той бе висок, добре сложен, облечен в скъпи дрехи.

— Кралят още не е умрял, а вече се носят траурните песни — каза той на другия мъж, който седеше с кръстосани крака на рогозката в ъгъла на стаята. Седналият беше облечен в кафява тога от камилска вълна, сандали и зелен тюрбан. Той равнодушно изгледа говорещия:

— Просто хората знаят, че кралят няма да доживее до разсъмване — изрече бавно в отговор и мълкна.

Първият мъж му хвърли дълъг изпитателен поглед.

— Не разбирам — каза той — защо трябваше да чакам толкова много, докато твоите хора почнат да действат. Ако сега успяха да убият краля, не можеха ли да го сторят няколко месеца по-рано?

— Даже и изкуството, което ти наричаш магия, се управлява от вселенски закони — отвърна човекът със зеления тюрбан. — Даже то зависи от звездите, както всичко на тая земя. Не е по силите на моите господари да пренебрегнат този факт. Докато звездите не се оказаха в нужната комбинация, заклинанията не действаха.

Говорейки, той чертаеше с дълъг, мръсен нокът нещо като съзвездия по пода.

— Положението на Луната предвещава нещастие на краля на Вендия, бъркотия между звездите, змия в Дома на слона. При такова разположение на светилата незримите пазачи напускат душата на Бунда Чанд. Пътят към невидимите кралства е открит и щом ни се отдаде възможност да намерим точката на съприкосновение с тях, изпратихме могъщи сили.

— Точката на съприкосновение? — повтори аристократът. — Имаш предвид същия този кичур от косите на Бунда Чанд?

— Да. През цялото време отделните части на тялото са неотлично свързани. Жреците на Ашура отдавна подозираха това — ето защо отрязаните нокти, коси и всичко останало от членовете на кралското семейство предвидливо се изгаряше, а пепелта старателно се криеше. Но в отговор на княгиня Косала, която беше безнадеждно влюбена в Бунда Чанд, той ѝ подари за спомен кичур от своите хубави черни коси. Когато моите господари решиха съдбата на краля, този кичур бе откраднат от златния талисман, който княгинята държеше нощем под възглавницата си, а вместо него беше оставен друг подобен. Така подмяната не бе забелязана. После истинският кичур направи дълго пътешествие с камилски керван до Пешкаури и след прохода Забар, докато не попадна в ръцете на тези, които трябваше да го получат.

— Обикновен кичур коса — произнесе аристократът. — Благодарение на който може да се извлече много от тялото, за да се запокити в безграничните бездни на мрака — каза гостът, седнал на пода.

Аристократът го наблюдаваше с интерес.

— Не знам дали си човек или демон, Хемса — рече той накрая.
— Малцина от нас се представят за такива, каквито са в действителност. Мен кшатриите ме знаят като Керим Шах, принц от Иранистан, но аз съм само едно подставено лице, както и останалите. Така или иначе всички са предатели, а половината от тях даже не знаят за кого работят. Аз поне съм избавен от съмнения, защото служа на краля на Туран, Ездигер.

— А пък аз — на Черните магьосници от Имш — каза Хемса, — и моите господари са много по-могъщи от твоя крал. С изкуството си те постигат онова, което той не може да спечели дори със своите хиляди воини.

Жалните стонове на вендианците от улицата се носеха към звездното небе, пресекливият вой на музикалните раковини прорязваше тежката тъмнина на нощта.

В дворцовите паркове светлината на факлите се отразяваше в блестящите шлемове, оголените мечове и украсените със злато нагръдници на ризниците. Всички воини на Айодия от благороден произход се тълпяха в огромния дворец и около него. Край овалните арки и всяка врата стояха на стража по петдесет стрелци с опънати тетива на лъковете. Ала Смъртта крачеше из кралските покой и вече никой не можеше да спре нейното беззвучно шествие.

В стаята със златистите сводове кралят, измъчван от спазмите на страшната болка, извика още веднъж. Гласът му бе все така слаб и далечен. Деви се наклони над него, потръпвайки от ужас, предизвикан сякаш от нещо друго, а не от страх пред смъртта.

— Жасмина! — раздаде се отново онзи приглушен, пълен със страдание вик. — Помогни ми! Аз съм толкова далече от къщи! Магьосници завлякоха моята душа в нападната от вихри тъмница. Те искат да прекъснат сребърната нишка, която ме свързва с умиращото тяло. Трупат се наоколо. Ръцете им са като нокти, очите — червени като огньове, тлеещи в мрака. Спаси ме, сестричке! Техният допир ме изгаря! Те унищожават тялото ми и погубват душата ми! Какво ли ги е довело при мен? Ох!

Усетила безгранични кошмар в гласа му, Жасмина пронизително изписка и в отчаяние се притисна към гърдите му. Кралят потрепери в страшен гърч, от устата му изскочи пяна, а спазматично свитите му палци оставиха следи по рамото на девойката. Но очите на Чанд изведнъж загубиха стъкления си израз, като че ли вятър за миг разсия мъглата в тях, и монархът погледна сестра си.

— Братко! Братче... — заплака тя.

— Побързай! — викна ѝ той и глъхнешият му глас внезапно прозвуча съвсем смислено. — Аз вече знам причината за своята гибел. Изминах дълъг път и разбрах всичко. Магьосниците от Химелия ми изпратиха прокоба. Те извлякоха душата от тялото ми и я отнесоха надалече, в една каменна стая. Там смятат да прекъснат сребърната нишка на живота и да заключат моята клета душа в тялото на ужасно чудовище, което са измъкнали от ада. О, аз чувствам силата им! Твоите сълзи и пръсти ме върнаха за миг при теб, но само за миг. Душата ми

все още се крепи в тялото, ала тази връзка все повече изтънява. Побързо, убий ме, преди те завинаги да ме преместят в оная твар!

— Не мога! — ридаеше тя в унес.

— По-скоро, заповядвам ти! — в отслабналия шепот Деви дочу предишните повелителни интонации. — Ти винаги си ме слушала, чуй и последната ми заповед! Изпрати чистата ми душа в лоното на Ашура! Побързай, иначе ще ме обречеш на вечни мъки в тялото на чудовището! Убий ме, заповядвам ти! Убий...

Със смразяващ вик Деви Жасмина измъкна от пояса си украсена със скъпоценни камъни кама и я заби до дръжката в гърдите на своя брат. Кралят изхърка, после тялото му се отпусна и печална усмивка изкриви безжизнените му устни. Жасмина се хвърли на застлания със скъпи рогозки под, удряйки с юмруци. Зад прозорците виеха раковини и гърмяха гонгове, а жреците си нанасяха рани с медни ножове.

2. ВАРВАРИНЪТ ОТ ПЛАНИНИТЕ

Чундер Шан, губернаторът на Пешкаури, остави настрана златното перо и внимателно прочете писмото, което току-що бе написал върху пергамент с печата на своето ведомство. Благодарение на факта, че претегляше всяка дума, преди да я произнесе или напише, той управляваше Пешкаури отдавна. Опасността пораждаше предпазливост, а само внимателните хора живееха дълго в този див край, където нажежените равнини на Вендия съседстваха с напуканите скали на Химелия. Два часа езда на запад или север бяха достатъчни, за да се пресече границата и попадне в планини, в които управлява законът на юмрука и ножа.

Губернаторът беше сам в стаята си. Седнал зад изящна масичка от червено дърво, той виждаше през широко отворения към прохладата прозорец квадрат тъмносиньо небе, осяено с големи бели звезди. Зъбците на крепостната стена, стигаща до прозореца, се обрисуваха като едва забележима тъмна ивица върху фона на небето, а далечните амбразури сякаш се разтваряха в него. Крепостта на губернатора стоеше пред стените на града, за да охранява пътищата към вратите му. Вятърът, който поклащаше висящите пъстри гоблени, донасяше от улиците на Пешкаури слаби отзуви — куплети от песни или тих звън на цитра.

Губернаторът бавно прочете написаното, като безшумно мърдаше устни и заслоняваше очите си от сиянието на медния светилник. Същевременно дочу далечния тропот на конски копита и рязкото стакато на стражеви глас, питаш за паролата. Зает с писмото, не отдаде значение на това. Писмото бе адресирано до вазана на Вендия към кралския двор в Айодия и след традиционните възхвали в негова чест идваше следното:

" ... И нека на Ваша милост да бъде известно, че аз точно изпълних Вашата милостива заповед. Онези седем

планинци затворих в добре охранявана тъмница, непрекъснато пращам вестоносци в планината и чакам вожда им лично да пристигне за преговори по тяхното освобождаване. Ала досега той не е предприел никакви стъпки, с изключение на разпространения тук слух, че ако не ги пуснем, щял да изгори Пешкаури и, моля за извинение Ваша милост, да покрие седлото си с моята кожа. Той е способен да предприеме такъв опит, така че аз устроих стражата по стените. Този човек не е от гулистански произход. Не мога да предвидя какво ще направи. Но тъй като това все пак е заповед на Деви..."

Губернаторът скочи от креслото и за миг се оказа до вратата. Сграбчи кривия меч, проблясващ с декоративната си кания върху масата. Вдигна го за почест и застина.

Личността, която влезе толкова неочеквано, беше жена. Муселиновите одежди не можеха да скрият нито скъпите украшения, нито гъвкавостта на стройното ѝ младо тяло. Към нейните вълнисти коси, обхванати с троен дъговиден гребен и украсени със златен полумесец, бе прикрепена прозрачна воалетка, стигаща под гърдите. Черните ѝ очи гледаха през воала към изумения губернатор, а една бяла длан с решителен жест прикриваше лицето ѝ.

— Деви!

Губернаторът прегъна коляно, обаче удивлението и объркването му развалиха ефекта от тоя тържествен ритуал. С нетърпеливо движение тя му заповяда да стане. Той суетно я съпроводи до креслото от слонова кост, като през цялото време оставаше в дълбок почтителен поклон. Но първите му думи бяха упрек:

— Ваше височество! Това е крайно безразсъдно! На границата е неспокойно. Има постоянни нападения откъм планините. Ваше височество, надявам се, е пристигнала с достатъчно голяма свита?

— Кортежът ме съпровождаше до Пешкаури — отвърна тя. — Там оставил свитата си и в крепостта дойдох с моята придворна дама Гитара.

Чундер Шан изохка от страх.

— Деви! Ти просто не си представяш опасността! Само на час езда оттук планините са пълни с варвари, които грабят и убиват. Случвало се е дори по пътя между крепостта и града да отвличат жени и да погубват мъже. Пешкаури не е като южната провинция...

— Все пак аз съм тук цяла и невредима — нетърпеливо го прекъсна Деви. — Показах моя пръстен с печат на стражата пред кулата и на този, който стои пред твоите врати, и те ми разрешиха да вляза без обяснения и без да ме познават, но сякаш подозираха, че съм куриер от Айодия. Да не губим време. Имаш ли някакви известия от вожда на варварите?

— Никакви, освен заплахи и проклятия, Деви. Той е предпазлив и подозрителен. Смята, че предложението е капан и ми е много трудно да го укорявам за това.

Кшатриите невинаги са спазвали обещанията, давани на планинците.

— Той трябва да приеме моите условия! — прекъсна го Жасмина, стисната до побеляване юмруци.

— Не разбирам — поклати глава губернаторът. — Когато хванах тези седем планинци и, както му е редът, съобщих на вазана, преди да ги обеся, ненадейно пристигна заповед да не бързам, ами да преговарям с техния вожд. Така и направих, ала той, нали Ви казах, не идва. Тия хора принадлежат към племето афгули, но вождът им е пришълец от Запада. Наричат го Конан. Аз му съобщих, че ще ги обеся на разсъмване, ако не дойде.

— Прекрасно! — възклика Деви. — Добре си го измислил. Ще ти обясня защо дадох такава заповед. Моят брат... — гласът ѝ издайнически се задави и губернаторът ритуално наклони глава в почит към покойния Чанд. — Кралят на Вендия падна жертва на магьосничество. Аз се заклех, че ще посветя остатъка от живота си, за да отмъстя на убийците. Умиращият ме насочи към следа, по която вървя и сега. Прочетох Книгата и разговарях с безименните отшелници от пещерата Йелай. Узнах кой и как го е убил. Това са направили Черните магьосници от планината Имш.

— Боже! — пребледня Чундер Шан.

Тя го прониза с поглед:

— Страхуваш ли се от тях?

— Кой не трепери от тях, Ваше височество! — отвърна той. — Това са демони, които живеят в безлюдните планини отвъд прохода Забар. Но преданията уверяват, че те рядко се намесват в делата на простосмъртните.

— Не знам защо са убили брат ми — каза тя. — Обаче аз се заклех пред олтара на Асур, че ще ги унищожа! Сега ми е нужна помощта на планинците. Без нея кшатрийската армия няма да тръгне към Имш.

— Да — измърмори Чундер Шан. — Чиста истина. Би трябвало да се сражаваме за всяка педя земя, докато косматите планинци хвърлят отгоре ни камъни или ни прерязват гърлата от засада. Някога тураниците прекосиха Химелия, но колко се завърнаха в Курусун? Тия, които избягаха от кшатрийския меч, когато твоят брат разби конницата им над река Юмда, попаднаха на варварите и само неколцина се добраха до Секундерам.

— За това ми е необходимо да подчиня граничните племена — рече Деви. — Хората, които знаят пътя към Имш...

— Ала те се боят от Черните магъосници и заобикалят тая проклета планина — прекъсна я губернаторът.

— А техният вожд Конан също ли се страхува от магъосниците? — попита тя.

— Ех, щом става дума за него, съмнявам се, че съществува нещо, от което този дявол в човешки облик наистина се плаши...

— И на мен ми казаха същото. Значи, това е човекът, който ми трябва. Той иска да освободи своите хора? Чудесно, цената на тяхната свобода ще бъдат главите на Черните магъосници!

Последните думи Деви Жасмина произнесе с глас, изтъкан от ненавист, ръцете ѝ инстинктивно се свиха в юмруци. С гордо вдигнатата си глава и буйно дишаша гръден тя изглеждаше като въплъщение на яростта.

Губернаторът отново сгъна коляно, защото от дългогодишен опит знаеше, че жена, овладяна от такава буря на чувствата, е опасна за околните не по-малко от разярена кобра.

— Ще стане така, както пожелае Ваше височество — каза той, а когато Деви започна да охладнява, се изправи и пробва да я отрезви:

— Все пак не може да се предвиди какво ще направи Конан. Планинците винаги са били непокорни. Имам всички основания да

вярвам, че агенти на туреците ги подстрекават да нападат нашите земи. Както Ваше височество знае, турците построиха на север Секундерам и други градове, въпреки че планинските племена още не са разбити. Крал Езигер отдавна поглежда лакомо на юг и вероятно смята чрез измяна да постигне онова, което не успя със сила. Ами ако този Конан е един от шпионите му?

— Ще видим — каза Деви. — Ако обича своите хора, на разсымване той ще бъде пред портите ни за преговори. Аз ще прекарам тази нощ в крепостта. В Пешкаури пристигнах преоблечена, а пък свитата си настаних в странноприемница вместо в двореца. Освен слугите само ти знаеш за моето пристигане.

— Ще изпратя Ваше височество до покоите ѝ — предложи губернаторът.

Когато стъпиха в коридора, той кимна на стоящия пред вратата страж, който извади оръжие и тръгна след тях. Пред стаята ги чакаше придворната дама, също с воал като нейната господарка. Четиримата продължиха по широкия извит коридор, осветен с димящи факли. Стигнаха помещението, предназначени за знатни гости, предимно генерали и вицекрале, защото досега никой от кралското семейство не беше почел с присъствието си тази крепост. Чундер Шан се измъчваше от мисълта, че това помещение съвсем не е подходящо за високопоставена особа като Деви, и макар тя да се стараеше да го предразположи, почувства облекчение, щом беше освободен. Излезе, отмервайки ниски поклони. После извика всички слуги от крепостта и ги постави в услуга на гостите, без да уточнява кои са тези гости, докара пред вратите им отряд копиеносци, а заедно с тях и боеца, охраняващ собствената му спалня. В суматохата забрави да го смени с друг войник.

Малко след оттеглянето на губернатора Жасмина си спомни, че трябва да му каже нещо. Интересуваше я човек на име Керим Шах, дворянин от Иранистан, който преди идването си в Айодия е живял в Пешкаури. Мислеше си дали той не я преследва по целия път от Айодия дотук. И понеже беше непредсказуемата Деви, реши да не вика губернатора при себе си, а излезе в коридора и тръгна към стаята му.

През това време Чундер Шан се бе върнал в своя кабинет, затворил вратата и доближил масата. Беше извадил писмото до вазана и започнал да го къса на парченца, когато чу тих шум откъм прозореца.

Вдигна поглед и успя да види неясен силует върху звездния фон. В стаята ловко нахлу непознат човек. Край светилника блесна дълго острие.

— Хей! — предупреди го гостът. — Не шуми, или ще те пратя при прадедите ти!

Губернаторът отпусна ръката, която бе стрелнал към лежащия на масата меч. Добре познаваше светкавичната реакция на планинците и майсторството, с което владееха забарските кинжали.

Пришълецът беше висок мъж, силен и едновременно гъвкав и пъргав подобно на пантера. Облечен бе като планинец, но суровите черти на лицето му и горящите сини очи не хармонираха с дрехите му. Чундер Шан никога не беше виждал такива. Мъжът въобще не принадлежеше към източните раси — по-скоро бе варварин от Далечния запад. Поведението му обаче издаваше същата дива и необуздана натура, както у всички дългокоси планинци, заселили възвишенията на Гулистан.

— Нахлюващ през нощта като крадец — прокоментира губернаторът, възвръщайки самообладанието си, без да забравя, че докъдето се чува гласът му, няма нито един страж. Планинцът не можеше да знае това.

— Изкатерих се по стената на крепостта — изръмжа чужденецът.

— Крепостният страж навреме си показа главата, та да го прасна с дръжката на кинжала.

— Ти ли си Конан?

— Че кой друг? Ти изпрати вест, че искаш да преговаряме. И ето ме, в името на Кром, пристигнах! Дръж се по-далеч от масата, защото ще си разпилееш червата!

— Само искам да седна — отвърна губернаторът, като предпазливо се отпускаше в стола от слонова кост.

Конан кръжеше из стаята, с подозрение поглеждаше вратата и пробваше с нокът остието на своя половинметров кинжал. Без да прибягва до излишна източна учтивост, той каза с грубовата непосредственост:

— При теб има седмина от моите хора. Отказал си да приемеш откупа, който ти предложих. Какво, по дяволите, искаш?!

— Да поговорим за условията — внимателно произнесе губернаторът.

— Условия? — в гласа на пришълеца се появи опасна нотка. — Какво още? Нали ти обещах злато?

Чундер Шан се засмя:

— Злато? В Пешкаури има толкова злато, колкото не си и сънувал!

— Лъжеш! — парира го Конан. — Бил съм в квартала на златарите в Курусун.

— Е, тогава да речем така: повече, отколкото е виждал който и да е афгул — поправи се Чундер Шан. — А това е капка в морето от богатствата на Вендия. Защо ни е друго злато? Къде повече полза ще имаме, ако обесим някои бандити!

Конан сърцато изпсува, бронзовите му мускули се напрегнаха, дългото острие затанцува в ръката му:

— Ще ти пръсна черепа като зряла диня!

Очите на планинца заблестяха от гняв, ала губернаторът само вдигна рамене, макар да не откъсваше поглед от блестящия кинжал.

— Лесно ще го сториш, пък можеш и да се скриеш. Но от това на седемте пленници няма да им стане по-леко. Моите хора непременно ще ги обесят. А това са вождовете на афгулите.

— Знам — кимна Конан. — Цялото племе ме глозга като глутница вълци: малко съм правел, за да ги освободя. Кажи направо какво искаш, или о, Кром, ще се наложи да събера ордата и да я струпам пред портите на Пешкаури!

Щом видя гневния блясък в очите му, Чундер Шан загуби всяко съмнение, че стоящият пред него варварин е способен на това. Губернаторът не вярваше, че даже и най-многобройната орда планинци може да превземе града, но в никой случай не желаеше да опустошат цялата му провинция.

— Има една задача, която трябва да изпълниш — каза той, като внимателно подбираше думите си, сякаш са бръсначи. — Ти трябва...

Лицето на Конан се изкриви във вълча гримаса, той отскочи назад и се обърна към вратата. Острият му слух беоловил тихия звук на приближаващи се стъпки. В същия миг вратата се отвори и в стаята влезе стройна жена. Тя притвори, после замря при вида на Конан.

Чундер Шан скочи от стола, тласнат от сърцето, качило се в гърлото му.

— Деви! — изгубил контрол над себе си, извика той.

— Деви! — като ехо повтори варваринът.

Губернаторът забеляза блясъка в очите на Конан и разбра неговите намерения. Извика отчаяно и се хвана за меча, но планинецът се движеше с убийствената скорост на ураган. Той се хвърли към губернатора и с един удар го събори на пода, след това сграбчи в мускулестите си ръце онемялата Жасмина и скочи през прозореца. Чундер Шан се опита да стане и успя да види, макар и само за няколко секунди на фона на небето, разветите дрехи и безпомощно махащите ръце на отвлечената Деви.

— Опитай се сега да обесиш моите приятели! — тържествуващо извика Конан, скочи върху зъберите на стената и изчезна. Губернаторът чу пронизителния вик на Жасмина.

— Стражи! Стражи! — закрещя той.

Тръгна, залитайки, към вратата. Отвори я и се втурна по коридора. Ехoto разнасяше виковете му и събираще войниците, които изумено гледаха своя губернатор, сграбчил окървавената си глава.

— Войници, на коне! — ревеше той. — Отвличане!

Въпреки обзелата го паника Чундер Шан съобрази, че не трябва да казва цялата истина. Вкаменен от ужас, той долавяше в далечината отчаяните викове на девойката и победните крясъци на варварина.

Затича с всички сили надолу по стълбата, а след него бягаха обърканите стражи. В двора на крепостта, до оседланите коне винаги имаше отряд, готов всяка минута да се втурне в преследване. Чундер Шан лично оглави потерята, въпреки че му се виеше свят и трябваше с две ръце да се вкопчва в седлото на коня. Не каза никому коя е похитената, обяви само, че е дворянка, носеща кралската гривна, а похитителят е вожд на афгулите. Макар злодеят бързо да изчезна от погледите им, всички знаеха накъде ще поеме — разбира се, по пътя, водещ през прохода към долината Забар. Нощта беше безлунна, светлината на звездите едва открояваше сгущилите се покрай пътя селски къщички. Черните силуети на крепостните кули край Пешкаури останаха зад гърба на конниците. Далеч напред бавно растеше тъмната стена на Химелийските планини.

3. ХЕМСА ПРИБЯГВА КЪМ МАГЬОСНИЧЕСТВО

В среднощната суматоха, когато стражниците се събираха на двора, никой не обърна внимание, че придворната дама на Деви се измъкна през главната порта и изчезна в мрака. Високо вдигната поли, тя бягаше към града. И не по пътя, а напряко, през нивите и предградията, като заобикаляше оградите и прескачаща напоителните канали с ловкостта на професионален джебчия. Преди да достигне стените на Пешкаури, тропотът от копитата на потерята загълхна в далечината. Младата жена не се отправи към главните врати, където, подпрени на копията си, стражите се взираха в мрака и се опитваха да разберат причините за паниката в крепостта. Тя продължи покрай градската стена, докато стигна малка кула, стърчаща между зъбците й. Долепи длани до устните си и нададе тих, но необикновено рязък звук.

Почти веднага от бойницата се показва нечия глава и покрай стената се плъзна дълго въже. Девойката го хвана, пъхна крак в примката на края му и махна с ръка. След минути вече стоеше върху плоския покрив на къща, плътно долепена до зъбците. Мъж, облечен в тога от камилска вълна, спокойно намотаваше въжето, сякаш бе дреболия да изтеглиш на петнадесетметрова височина зрялото тяло на една млада жена.

— Къде е Керим Шах? — запъхтяно прошепна тя.
— Спи долу. Носиш ли вести?
— Конан открадна Деви от крепостта и я отвлече в планините!
— изрече в скороговорка тя.

Върху лицето на Хемса не трепна нито един мускул, той едва забележимо кимна и каза:

— Керим Шах ще бъде доволен, когато узнае това.
— Почакай! — девойката го прегърна през врата. Дишаше тежко не само от бягането. Очите й горяха в мрака като два черни елмаза. Тя приближи своето лице към лицето на Хемса, който, макар да бе приел обятията й, не беше им отвърнал с взаимност. — Нищо не казвай на

хирканеца — страстно прошепна тя. — Ние сами ще използваме това известие. Губернаторът и неговите хора препуснаха към планините, но със същия успех биха могли да преследват някой дух. Чундер Шан не каза на никого, че са отвлекли именно Деви. Освен нас, в Пешкаури и в крепостта никой не знае за това!

— А каква полза имаме ние? — замислено рече мъжът. — Моите господари ме изпратиха заедно с Керим Шах, за да му помогам във всяко...

— Помогни на себе си! — извика яростно младата жена. — Отхвърли ярема!

— Искаш да кажеш... че аз трябва да покажа неподчинение към моите господари? — промърмори Хемса и девойката усети как цялото му тяло потръпна от ужас.

— Да! Ти също си магьосник. Защо трябва да бъдеш наемник и да употребяваш своето изкуство за възвеличаването на други? Време е сам да се възползваш от него!

— Не може! — Хемса трепереше като в треска. — Аз не принадлежа към Черния кръг. Само по заповед на моите господари мога да използвам знанията, които притежавам благодарение на тях.

— Но можеш да ги използваш много по-добре! — упорито го убеждаваше тя. — Направи каквото те моля! Без съмнение Конан похити Деви, за да я размени срещу своите воини. Убий ги, за да не може Чундер Шан да откупи Деви. След това ще отидем в планините и ще я отнемем от афгулите. Техните ножове са безсилни пред твоята магия. Ще вземем откуп — съкровищата на вендийските крале ще бъдат наши, а когато ги получим, ще изльжем кшатриите и ще продадем Деви на краля на Турان. Ще бъдем по-богати, отколкото можем да си представим! Ще платим на наемници, за да превземем Корбул, ще изтласкаме туранците от планините и ще изпратим нашите войски на юг. Ние ще бъдем господари на империята!

Хемса също започна да диша тежко и не преставаше да трепери като лист в нейните обятия. Едри капки пот се стичаха по пребледнялото му лице.

— Обичам те! — страстно извика тя, докато се притискаше още по-силно към него. — Ще те направя крал! От любов към теб измених на моята господарка, защо ти от любов към мен да не измениш на своите магистри? Защо се страхуваш от Черните магове?! Още когато

ме обикна, ти наруши един от законите им. Наруши сега и останалите! Ти си така могъщ, както и те!

Дори човек, направен от лед, не би издържал огъня от страст и ярост, лъхащ от нейните думи. С нечленоразделен волъл Хемса притисна към себе си девойката, отметна главата ѝ назад и обсипа лицето ѝ с град от целувки.

— Ще го направя! — каза той с внезапно пресипнал глас, олюлявайки се като пиян. — Силата, която ми дадоха магистрите, ще служи на мен, а не на тях. Ние ще завладеем света! Света...

— Да вървим! — тя ловко се измъкна от обятията му и го повлече за ръка към отвора върху покрива. — Трябва да сме сигурни, че губернаторът няма да може да размени седмината афгули с Деви.

Хемса вървеше след нея като в транс. Спуснаха се по стълбата и се озоваха в малка стая. Керим Шах лежеше върху кушетката, закрил лице със сгъната в лакътя ръка, сякаш му пречеше слабата светлина на медната лампа. Девойката стисна китката на Хемса и направи бързо движение с ръба на дланта си покрай гърлото. Хемса вдигна ръка, но после пребледня и поклати глава:

— Ял съм от неговата храна — прошепна той. — Освен това с нищо не може да ни попречи.

Мъжът и младата жена излязоха през вратата, която водеше към стръмната стълба надолу. Когато техните предпазливи стъпки затихнаха, Керим Шах стана от леглото и изтри потта от челото си. Той не се страхуваше от удар с нож, но от Хемса се боеше като от отровна змия.

— Хора, които правят заговори по покривите, трябва да внимават колко високо говорят — измърмори той. — Хемса се опълчи срещу своите магистри, а аз можех да поддърjam връзка с тях само чрез него. От сега нататък трябва да действам на свой риск.

Бързо отиде до масата, извади от пояса си перо и пергament и надраска няколко изречения:

„До Косра Хан, губернатора на Секундерам.
Кимериецът Конан похити Деви Жасмина и се укри в
афгулското селище. Има шанс да бъде пленена Деви, за
което отдавна мечтае кралят. Без да отлагаш, изпрати три

хиляди конници. Ще ги чакам с водачи в долината Гурашах.“

Отдолу той написа името си, което с нищо не напомняше името Керим Шах.

След това извади от златната клетка гъльб и с тънък конец привърза към крака му навития на тръбичка пергament. Отиде до прозореца и пусна птицата в нощта. Гъльбът изпърха и изчезна в тъмнината като бърза сянка. Керим Шах сграбчи плаща, шлема и меча си и заслиза по стръмната стълба.

Тъмницата в Пешкаури се намираше зад массивна стена, прорязана само от една портална врата. В светилника горяха наスマлени борини, а до вратата дремеше стражник с щит и копие — подпрян на оръжието си, той се прозяваше. Можеше да се закълне, че не е заспивал, а ето че пред него неизвестно откъде се бе появил човек. Беше облечен с тога от камилска вълна и зелен тюрбан. В мигащата светлина очите му странно горяха.

— Кой е там? — викна стражникът и насочи копието си. — Кой си ти?

Пришелецът не обърна внимание на остритео, почти опряно в гърдите му. С немигащи очи гледаше стражата.

— Какво си длъжен да правиш? — попита той внезапно.

— Да пазя вратата! — машинално отвърна запитаният с прекъслив глас и застина като истукан — очите му станаха стъклени, а видът му отсъстващ.

— Лъжа! Ти трябва да ме слушаш! Щом те погледна в очите, твоята душа престава да ти принадлежи. Отвори тази врата!

Вцепенен, с разкривено от гримаса на изумление лице, копиеносецът се обърна, извади ключ и отвори вратата. След това се оттегли встани, вперил пред себе си безжизнен поглед. От сянката се отлепи женска фигура и нетърпеливо сложи ръка върху рамото на хипнотизатора.

— Кажи му да ни даде коне, Хемса — прошепна тя.

— Защо? — попита мъжът. След това повиши глас към стражата:
— Ти направи това, което трябваше! А сега се убий!

Като в транс войникът опря края на копието в земята, а тясното острие — в корема си, малко под ребрата. Бавно и флегматично се отпусна с цялата си тежест така, че острието го прониза и изскочи между плещите му. Тялото се пълзна по копието, което остана да стърчи като някаква страшна фиданка, посадена в трупа.

Жената наблюдаваше всичко това с мрачен възторг, докато Хемса не я дръпна за рамото след себе си.

Факлите осветяваха тясно пространство между вътрешната и външната стена. Вътрешната бе по-ниска, в нея имаше много несиметрично разположени врати. Тъмничарят, който охраняваше това пространство, доближи с бавна крачка, дойде до вратата, без да подозира нищо, когато от тъмното внезапно изплуваха две фигури. Този път Хемса не губи време за хипноза на жертвата. Спътницата му отново реши, че е видяла магия, когато замахналият с копието страж вече бе отворил уста и с вика си несъмнено щеше да събере тук целия отряд, но Хемса с едно движение счупи като сламка копието, а дясната му ръка описа къса дъга, едва докосваща гърлото на войника. Копиеносецът беззвучно рухна върху каменните площи.

Хемса дори не го погледна. Доближи се до първата врата и допря длан до масивната бронзова ключалка. Вратата се отвори с раздиращо скърцане. Влязла след него, девойката видя как дебелото тиково дърво е пронизано от пукнатини, а бронзовите гвоздеи са изтъргнати от гнездата си. Дори четиридесет войници, въоръжени с таран, не биха могли да предизвикат такива разрушения. Опиянен от мощта си, Хемса си играеше с магичната сила като млад великан, преливащ от мускулна енергия.

Счупената врата водеше към малко вътрешно дворче, преградено с решетка от железни пръти. Виждаха се космати ръце и блестящи в тъмнината очи.

Известно време Хемса стоя неподвижно взрян в тъмнината, откъдето му отвръщаха само погледите на множество пламтящи зеници. После пъхна ръка в пазвата си и изсипа върху каменния под шепа блестящ прах. Пламна зеленикав огън и светлината откри фигурите на седем души, застинали зад решетката.

Силният блясък освети всяка подробност от износените им гуралски одежди и оловите черти на брадясалите им лица. Никой от тях не каза нито дума, въпреки че в очите им имаше ужас, а косматите им ръце отчаяно стискаха решетките.

Огънят угасна, но блясъкът остана — трептящ блясък от някакво зелено кълбо, пулсиращо в краката на Хемса. Затворниците не откъсваха погледи от него. Сферата постепенно се издължи, превърна се в спирала от ярко светещ зелен пушек, който танцуваше като огромна безпътна змия. После се сгъсти в облак и запълзя право към клетката, зад която го гледаха разширени от ужас зеници. Нито звук не се отронваше от разкривените устни. Зелената мъгла стигна решетката, проникна отвъд и обви седемте тела. От кълбовидната светлина се раздаде един-единствен стон, като че ли някой потъваше под вода.

Хемса докосна рамото на жената, която гледаше с широко отворени от изумление очи. Тя машинално пое след него, като от време на време се обръщаше назад. Мъглата се беше разсеяла и до решетката се виждаха чифт обути в сандали крака, както и неясните силуети на седем неподвижни човешки тела.

— Сега ще оседлаем мяя кон, по-бърз от който и да е жребец, отгледан в конюшните на смъртните — каза Хемса. — В Афганистан ще бъдем още преди разсъмване.

4. СРЕЩА НА ПРОХОДА

Деви Жасмина не можеше да си припомни ясно нито една подробност от своето отвличане. Бързината, с която протекоха събитията, я удиви и в паметта ѝ останаха само откъслечни моменти: парализиращите обятия на някакви могъщи ръце, горящите очи на нападателя и неговият дъх, опарил шията ѝ. После скокът през прозореца, лудият бяг по стъпала и покриви, когато я сковаваше страхът от височината, ловкото спускане по въжето, привързано към стената — похитителят се стрелна по него като че ли само за миг, прехвърлил онемялата си жертва през рамо... Всичко това бе оставило в паметта на Деви едва смътни следи. Малко по-добре тя помнеше бързия бяг и детската лекота, с която я носеха, сенките на дърветата наоколо, скока върху седлото на дивия планински жребец. После... после оставаха единствено бясното препускане и тропотът на копита, изсичащи искри по каменистия път, който водеше към планината.

Когато тя отново възвърна яснотата на мисълта си, първото обзело я чувство бе ярост, примесена със срам. Управниците на златните кралства на юг от Химелия се почитаха от всички почти като богове, а нали бе самата Деви на Вендия! Неудържимият ѝ гняв взе връх над страхъта ѝ. Тя ядосано викна и се опита да се измъкне. Тя, Жасмина, бе прехвърлена през седлото на коня на някакъв горски вожд като че ли е обикновена робиня, купена на тържището! В този момент Конан просто я обгърна още по-здраво и Жасмина за пръв път в живота си се подчини на нечия сила. Ръцете му държаха с железните си пръсти талията ѝ, а той я гледаше и се усмихваше широко. На звездната светлина проблясваха ослепителните му зъби. Свободно отпуснатите поводи лежаха върху разтягащата се грива на коня, който се носеше като бесен по осияния с камъчета път. А Конан без никакво усилие, почти небрежно, стоеше като залепен за седлото, сякаш не бе човек, а кентавър.

— Куче! — кресна Жасмина, тресейки се от гняв, срам и безсилие. — Ти се осмеляваш... осмеляваш се! За това ще платиш с

главата си! Къде ме водиш?

— В селцето на афгулите — отговори той, оглеждайки се през рамо.

Далеч назад по крепостните стени се мяркаха огньове на факли, а варваринът забеляза и отблъсъци от светлина, които му подсказаха, че сигурно са отворили големите врати на крепостта. Конан гръмко се разсмя и смехът му екна като буен планински поток.

— Губернаторът е изпратил след нас потеря — каза той с насмешка. — О, Кром, може би трябва да им предложим малка разходка на коне! Как мислиш, Деви, ще се съгласят ли да заменят седмина планинци срещу една благородна княгиня като теб?

— По-скоро ще изпратят армия, за да те обесят заедно с целия твой дяволски род — отвърна тя убедено.

Конан весело се засмя и още по-силно я притисна към себе си, настанявайки се удобно на коня. Жасмина сметна това за поредното осърбление и възстанови своята отчаяна борба, докато не се убеди, че опитите ѝ да се освободи само го разсмиват. Освен всичко останало нейните леки копринени дрехи бяха в ужасен безпорядък от боричкането. Накрая тя реши, че е по-добре да запази надменно спокойствие и потъна в гневно мълчание.

Но когато навлязоха в долината Забар, гневът ѝ се смени с удивление, защото тъмна скала, подобна на огромна дига, заграждаше пътя им. Като че ли някакъв гигантски нож бе изрязал проход в камъка. От двете страни на скалата се спускаха стръмни склонове. Дори Конан не успя да се ориентира напълно в тази тъмнина, но тъй като не беше забравил, че след тях идват войниците на губернатора, реши да се довери на коня си и поотпусна поводите му. Огромният жребец все още не показваше никакви признания на умора. Като мълния те се стрелнаха към дъното на долината, изкатериха една височинка и се прехвърлиха по най-ниската част на гребена на друг път, който се виеше във вътрешността на странния каньон.

В гъстата тъмнина никой не успя да забележи засадата, устроена от забарските планинци. Двамата с Жасмина тъкмо бяха преминали през един овраг, когато във въздуха иззвистя копие и с глух звук се впи в тялото на мятация се кон. Огромният жребец спря, пронизително иззвили и рухна на земята, но Конан, зърнал летящото оръжие, вече бе реагирал с бързината на мълния.

Той отскочи от падащия кон, придържайки момичето в обятията си, за да не се нарани, приземи се на крака като котка, а после бързо положи пленницата си в една широка скална пукнатина и се обърна, вече с изваден кинжал.

Още не разбрала какво точно става, Жасмина видя някаква тъмна сянка и чу шум от боси крака. За миг я ослепи блясък на стомана, последва кратка размяна на удари, а сега в тъмното се разнесе страшно хрущене, когато Конан размаза главата на противника си.

Кимериецът отскочи и се притаи в скалната пукнатина. Тъмнината отново се раздвижи и мощен глас изрева:

— Какво става, кучета? Искате да се измъкнете, а? Напред, проклетници! Хванете ги!

Конан се сепна, взря се в мрака и извика:

— Ти ли си, Яр Афзал?

Чуха се удивени възгласи, а след тях и тих въпрос:

— Конан, това ти ли си?

— Да! — засмя се кимериецът. — Ела насам, стар бандит. Убих един от твоите хора.

Между скалите нещо се размърда, мърна се огънче, което израсна в светъл пламък на факел, хвърлящ отблъсъци към тях. С приближаването му в тъмнината започна все по-ясно да се откроява някакво брадато лице. Човекът, който държеше факела, го повдигна по-високо и, протегнал врата си, се опитваше да се ориентира в скалния лабиринт. В другата си ръка той държеше огромна крива сабя. Конан излезе напред и още докато прибираще в движение кинжала си, непознатият го видя и радостно се провикна:

— Ето го и самия Конан! Излезте иззад скалите, песове! Това е Конан!

В кръга светлина изплуваха и останалите: диви, брадати мъже с мрачни погледи и дълги ножове в ръце. Жасмина те не забелязаха, защото кимериецът я засланяше с едрото си тяло. Надзъртащата от своето укритие девойка за пръв път през тази нощ усети как по тялото ѝ пролзват мравките на страх. Тези мъже приличаха повече на вълци, отколкото на хора.

— Кого гониш посред нощ, Яр Афзал? — попита Конан изпречилия се пред него здравеняк, който подобно на брадат вампир бе оголил предните си зъби в зловеща усмивка.

— Човек не знае на какво може да попадне в мрака... Ние, вазулите, сме нощни птици. Кажи какво става с теб, Конан?

— Водя пленница — отвърна кимериецът и отмествайки се встрани, откри настърхналата Жасмина. После пъхна дългата си ръка в цепнатината и измъкна оттам треперещата вендианка.

Жасмина бе изгубила своята предишна величава осанка.

Хвърляйки предпазливи погледи към брадатите лица, събрани в кръг наоколо, тя изпита дори нещо като благодарност към человека, който в момента я прегръщаше с жест на властелин. Някой приближи към тях двамата факел. Чуха се шумно сумтене и други страни звуци — при вида на момичето дъхът на планинците като че ли секна.

— Това е моята пленница — побърза да отбележи Конан, многозначително поглеждайки към лежащия извън светлия кръг човек, който той бе убил преди малко. — Бях тръгнал с нея в Афгалистан, но вие пронизахте коня ми, а след мен са пратили кшатрийска потеря.

— Елате в нашето село — предложи Яр Афзал. — В прохода са скрити конете ни. В тъмнината никой няма да ни види. Казваш, че преследвачите са наблизо?

— Толкова близо, че вече се чува тропотът на копитата по камъните — печално отвърна Конан.

Без да губят време, вазулите изгасиха факлите и фигурите им потънаха в мрака. Конан повдигна Деви на ръце — този път тя не оказа съпротива. Острите камъни бяха изранили нейните изнежени крака, обути единствено в меки пантофки. Тя се чувстваше слаба и беззащитна в тази дълбока тъмнина, царуваща над огромните планински върхари наоколо.

Усещайки, че момичето потрепва от силните и хладни повеи на вятъра, Конан свали плаща от раменете си и я загърна с него, като в същото време ѝ заповядда да мълчи. Наистина тя още не бе чула тихия тропот на копита, доловен от тренираното ухо на варварина, но бе препалено изплашена, за да не се подчини.

Деви не виждаше нищо, освен няколко бледи звездички високо горе, но по състяващата се тъмнина разбра, че вече са стигнали най-тясната част на прохода. Чуха се шумове: конете на планинците пръхтяха в тъмното. След няколко къси думи, разменени с вожда, Конан оседла коня на убития планинец и внимателно настани девойката на седлото пред себе си. Тихо, като привидение, цялата

банда се заизнизва от скалния проход. Мъртвият кон и убитият вазул останаха на пътя. Половин час по-късно конниците от крепостта ги откриха.

Притисната към гърдите на своя похитител, Жасмина се мъчеше да заспи. Макар че пътят бе неравен и ту се изкачваше към планински върхове, ту се спускаше в ниското, ездана създаваше някакво особено чувство за ритъм, който, в съчетание с умората и потресението от последните събития, неусетно затваряше очите ѝ. Жасмина напълно загуби усещане за време и разстояние. Пътуваха в пълна тъмнина, в която само от време на време се открояваха зъберите на гигантски скални стени, извисяващи се като черни бастиони или като огромни бруствери, стигащи почти до звездите. Понякога тя долавяше и пустотата на зейналата под нозете им пропаст и тогава я побиваха хладни тръпки, подобни на повяващия сред недосегаемите върхове вятър. Постепенно обаче я покри мека сънна мъгла: и тропотът на конски копита, и проскърцването на сбруята вече ѝ се струваха като нереално echo от някакъв сън.

В един миг усети, че я свалят от коня и я носят на ръце по изкачващи се стълби. После я положиха на нещо меко и шумолящо, сложиха друго под главата ѝ — като че ли нагънат плащ, и грижливо я завиха с нечия дреха. Тя чу смеха на Яр Афзал.

— Това е ценен улов, Конан. Достоен за вожда на афгулите.

— Не съм я взел за себе си — последва отговор. — За тази девойка аз ще освободя от плен седем от моите вождове!

Това бяха последните думи, които тя чу, преди да потъне в дълбок сън.

Докато Жасмина спеше, въоръжените конници обхождаха тъмните планини и решаваха съдбата на кралството. В тази нощ мрачните каньони и оврази бяха изпълнени със звън на подкови от препускащи коне, шлемовете и кривите саби отразяваха звездната светлина и странни създания на тъмнината оживяваха иззад скалите, без да разбират какво се случва наоколо.

Няколко такива призрачни фигури, възседнали уморени жребци, се бяха притаили в непрогледната тъмнина на един овраг в очакване да стихне конският тропот. Техният предводител, добре сложен мъж с шлем и плащ, обшит в злато, предупредително вдигна нагоре длан и я държа така, докато конниците не отминаха. После тихо се засмя.

— Сигурно са загубили следите! Или са съобразили, че Конан вече е в селото на афгулите. Ще им трябва много войска, за да го измъкнат от неговата лисича дупка. По светло тук ще пристигнат доста отряди.

— Ако има схватка, ще има и трофеи — отговори събеседникът му. — Но отначало ние трябва да достигнем долината Гурашах и да изчакаме конницата, която още преди съмване ще напусне Секундерам.

Той пришпори коня си и излезе от оврага, а хората му го последваха — подобни на тридесет раздърпани призраци.

Когато Жасмина се събуди, слънцето вече се бе изкачило високо в небето. Тя не скочи веднага от кревата, а дълго се оглежда наоколо с пуст поглед, съобразявайки къде се намира. Едва след като окончателно се разсъни, девойката си припомни събитията, слушили се вчера вечерта. От дългата езда я боляха всички кости, а тялото ѝ сякаш все още усещаше мускулестите обятия на мъжа, който бе я отвел така далеко.

Лежеше на овчата кожа, покрила ложето от листа, нахвърляни върху добре измазания глинен под. Под главата ѝ бе нагъната дреха, а за одеяло ѝ служеше някакъв намачкан плащ. Намираше се в просторно помещение с неравни, но дебели стени от дялани камъни, скрепени помежду си с изсушена на слънце блатна кал. Могъщи греди поддържала тежкия и массивен таван, в който тя забеляза излаз към покрива. По дебелите стени нямаше прозорци, а само тесни бойници. Видя и вратата — огромна, от бронз, несъмнено задигната от някая вендианска стражникова кула. Срещу вратата се виждаше доста широк яхър, отделен от стаята само със здрава дървена решетка. Зад нея прекрасен черен жребец похапваше хрупкаво сено. Домът служеше едновременно за крепост, жилище и конюшня.

В другия край на стаята девойка в кафтан и торбести панталони седеше на колене до неголям огън и печеше парчета месо на желязна решетка. Над огъня в тавана се намираше опушено отверстие, през което излизаше част от дима. Останалият пълзеше из стаята на синкави нишки.

Планинката хвърли през рамо един поглед на Жасмина (лицето ѝ беше с волеви и красиви черти), а после се върна към заниманието си.

Отгоре се чуха мъжки гласове и след минута в къщата влезе Конан, отваряйки вратата с ритник. Утринна светлина открои неговата могъща фигура и Жасмина забеляза някои подробности, които не бе видяла през ношта. Дрехите му бяха чисти и незахабени. Широк бакарийски пояс, от който стърчеше кинжал в разкошен калъф — такова оръжие не би посрамило и княз! — допълваше турanskата плетена ризница, която покриваше мощните му гърди.

— Твоята пленница се събуди, Конан — каза вазулката.

Кимериецът промърмори нещо под носа си, приближи се към огъня и сложи няколко парчета от овнешкото в огромна чиния. Планинката, коленичила до него, му се усмихна и пусна някаква закачка, в отговор на която той весело показа зъбите си, докосна момичето с крак и то се катурна на земята. Изглежда, че тези прости шеги доставяха удоволствие на вазулката, но Конан не ѝ обърна повече внимание. Като отчути голямо парче хляб и взе медно гърне с вино, той ги отнесе на Жасмина, която се бе понадигнала от ложето си и удивено се взираше в него.

— Това не е най-доброто за Деви, мила моя, но по-добро няма при нас — отбеляза той. — Все пак ще напълни стомаха ти.

Само един поглед към чинията бе достатъчен на Деви, за да се усети нечовешки гладна. Без излишни думи тя скръсти нозе, седна на пода и с чинията върху коленете започна да се храни направо с пръсти. Умението бързо да се приспособяваш — това е една от чертите на истинския аристократ... Конан стоеше с ръце на кръста и я гледаше от горе на долу — той никога не сядаше с кръстосани крака по източен маниер.

— Къде съм? — попита Жасмина.

— В дома на Яр Афзал, вожда на Курум вазулите — отговори той. — Афгулистан е на около две мили оттук. Ще почакаме още малко. Кшатриите преобръщат планините, търсят те, планинците вече изклаха два отряда.

— Какво смяташ да правиш?

— Да остана тук, докато Чундер Шан не се съгласи да пусне моите конекрадци. Жените на вазулите правят мастило от листата на шоката и ти скоро ще можеш да напишеш писмо на губернатора.

Внезапен прилив на гняв връхлетя Жасмина, когато си помисли за злия каприз на съдбата, объркал всичко така, че тя се бе оказала

затворничка тъкмо на човека, когото възнамеряваше да направи изпълнител на нейните планове. Деви захвърли чинията с остатъците от храната и скочи на крака, стисната ядно зъби.

— Няма да пиша никакво писмо! Ако не ме върнеш обратно, ще обесят твоите седем приятели, че и още хиляда отгоре!

Вазулката едва успя да прикрие усмивката си, Конан страховито сбърчи вежди и в същия миг вратата се отвори и влезе Яр Афзал. Вождът на вазулите бе на ръст колкото Конан и дори с по-мощно телосложение, но редом с мускулестия кимериец изглеждаше тромав.

Той поглади своята рижа брада и многозначително изгледа планинката, която веднага стана и излезе навън. Яр Афзал се обърна към приятеля си:

— Тия проклетници роптаят, Конан — каза той. — Искат да те убия, а за момичето да поискам откуп. Казват, че е благородница и това се вижда по дрехите ѝ. Питат защо афгулските кучета трябва да получават всичко, щом ние рискуваме, като я крием в нашето село.

— Заеми ми кон — отговори Конан. — И ние ще си отидем.

Яр Афзал се изсмя:

— Ти мислиш, че не мога да изисквам от хората си послушание? Те не те обичат, така както не обичат и другите чуждоземци — това е вярно, но аз прекрасно помня, че ти някога ми спаси живота. Да вървим, Конан, току-що се е върнал разузнавачът.

Конан пристегна пояса си и излезе с вожда навън, като затвори вратата след себе си. Жасмина погледна през бойницата. Видя открито пространство, а малко по-нататък цяла редица от къщи, направени от камък и блатна кал, голи деца, играещи наоколо, и високи стройни планинки, заети със своята работа.

Съвсем близо до дома на вожда забеляза и опърлени от слънцето мъже, седнали на земята в полукръг, с лица към вратата. На няколко крачки от тях стояха Конан и Яр Афзал и слушаха мъжа, седящ с кръстосани крака направо на земята. С хрипкавия си глас воинът говореше на вазулски диалект, който Жасмина разбираше слабо, макар че част от образованietо ѝ бе науката за езиците на Иранистан и родствените гулистански диалекти.

— Говорих с дагозанеца, който миналата нощ видял голям конен отряд — разказваше разузнавачът. — Намирал се близо до мястото, където вождът Конан се натъкнал на нашата засада. Дагозанецът чул за

какво говорят конниците. Сред тях бил и Чундер Шан. Те намерили убития жребец и един от войниците познал, че е на Конан. Освен това открили и трупа на вазулския воин. Решили, че вазулите са убили Конан и са отвлекли девойката и затова прекратили гонитбата. Но не са знаели от кое село е мъртвият воин, защото ние не сме оставили следи, от които биха могли да се възползват. Тръгнали към най-близкото вазулско село Югра, изгорили го и убили много хора. Ала воините на Коюра ги нападнали в тъмнината, нанесли им голямо поражение и ранили губернатора. Останалите кшатрии отстъпили към долината Забар, но още преди изгрева на слънцето се върнали с подкрепления и от сутринта в планините се водят битки. Говори се, че вендийците събират голяма армия, за да очистят местността около Забар. Воините на тамошните племена острят ножове и устроиват засади на всеки проход до самата долина Гурашах. Керим Шах е тръгнал нагоре в планината...

Наоколо се разнесоха тихи възклициания и Жасмина по-плътно се притисна към пролуката, когато чу името на человека, отдавна възбуджащ нейното подозрение.

— Накъде се е насочил той? — попита Яр Афзал.

— Дагозанецът не знаеше. С него са и триста иракзай от равнинните села.

— Иракзайте са чакали, които обират остатъците от лъвската паст — забороти Яр Афзал. — Хвърлят се към парите, които Керим Шах с бали разхвърля сред пограничните племена, купувайки хората като коне. Не го обичам, макар че е наш родственик от Иранистан.

— Не — каза Конан. — Познавам го отдавна. Той е хирканец, шпионин на Ездигер. Ако го хвана, ще му просна кожата да съхне.

— А кшатриите? — викна един от стоящите в полукръга воини.
— Нима сме длъжни да пазим дворовете си, докато ни издухат оттук? В края на краишата те ще разберат в кое село е момичето. Забарците не ни обичат и ще им помогнат.

— Нека само дойдат — закани се Яр Афзал. — Ние ще удържим прохода срещу конницата.

Един от мъжете скочи на крака и размаха юмрук към Конан:

— Значи ние сме длъжни да рискуваме, а всички плодове ще обере той? Трябва да се сражаваме за него, така ли?!

Бавно, с достойнство Конан се обърна и погледна право в очите небръснатото лице срещу себе си. Кинжалът си не извади, но държеше лявата ръка върху ножницата, леко оголил ръкохватката.

— Никого не моля да се сражава за мен — отговори спокойно варваринът. — Изкарай оръжието си, ако ти стиска, пършиво куче!

Вазулът отскочи и изсъска като котарак.

— Опитай да се докоснеш до мен и тези петдесет човека ще те разкъсят на части! — изкрешя той.

— Какво? — кресна и Яр Афзал, почервенял от гняв, наострил мустаци и изпъчил корема си. — Нима ти си вожд на Курум? Излиза, че вазулите се подчиняват на заповедите на някакво си нищожество, а не на мен?

Воинът се наежи, а непобедимият вожд подскочи към него, сграбчи го за гърлото и започна да го души, докато лицето на жертвата не стана виолетово-синьо.

После яростно го запокити на земята и застина над главата му със сабя в ръка.

— Някой друг да има съмнения? — викна вождът и обходи всички с войнствен взор, докато съплеменниците му не забодоха очи в земята.

Яр Афзал презрително подсмръкна и прибра оръжието си в канията с жест, който прибави към надменния му поглед още по-силно достолепие. После злобно се изплю върху лежащия на земята подстрекател и го срита няколко пъти, изтръгвайки от него рев на болка.

— Иди да обходиш постовете на скалите и разбери дали не са забелязали нещо подозрително — заповяда той.

Мъжът се надигна треперещ от страх, без да престава ядно да скърца със зъби.

Яр Афзал тежко се отпусна на един камък, като си мърмореше под носа. Конан стоеше до него, широко разкрачил крака, с ръце на кръста, гледайки с присвирти очи стълпилите се наоколо воини. Те мрачно святкаха с погледи, без да се осмелят да противоречат на Яр Афзал, ала ненавиждайки чужденеца така силно, както могат само планинците.

Мъжът отмина редицата къщи, сподирен от злите подмятания и смехове на жените, свидетелки на неговото поражение, после бързо

тръгна нагоре по пътя, виещ се между скалите.

Едва стигнал до първия завой и оставил зад гърба си присмехулните погледи, той се спря като вкопан в земята и зина от удивление. Не можеше да повярва, че някой от чужденците е успял да проникне незабелязано от соколооките наблюдатели по върховете в долината Курум. И все пак на един камък до пътя седеше непознат мъж в тога от камилска вълна и зелен тюрбан.

Вазулът пак отвори уста, само че този път с намерението да извика, а ръката му се вкопчи в дръжката на ножа. Но когато очите му срещнаха погледа на чужденеца, викът замря още нероден в гърлото му, а ръката безсилно се отпусна. Той остана вкаменен като статуя, взираща се напосоки в далечината.

Няколко мига те стояха неподвижни, после човекът със зеления тюрбан начерта с пръст някакъв тайнствен знак върху камъка. Вазулът не забеляза непознатият да е положил каквото и да е в близост до символа, но изведнъж на скалата нещо заблестя — появи се тъмно светещо кълбо, подобно нашлифован абнос. Човекът с тюрбана го вдигна и го хвърли на вазула, който ловко го улови.

— Отнеси това на Яр Афзал — каза непознатият.

Вазулският воин машинално се обърна и закрачи назад по пътя, държейки черното кълбо в протегнатата си ръка. На края на оврага се появи главата на млада жена, която с почуда и страх гледаше към него.

— Защо направи това? — попита тя.

Хемса ласкаво погали черните ѝ коси.

— Ти навярно си все още омаяна от ездата на въздушен кон, която предриехме, или може би се съмняваш в мъдростта ми? — засмя се той. — Докато е жив Яр Афзал, Конан е в безопасност сред вазулите. Те са много и ножовете им са остри. Аз обаче съм замислил нещо по-умно, за да убия кимериеца и да отнема от вазулите Деви. Не трябва да бъда чародей, за да отгатна какво ще направят вазулските воини с Конан, когато моята жертва подаде в ръцете на вожда им кълбото на Езуд...

В същото време Яр Афзал, застанал пред своя дом, прекъсна тирадата си, когато с удивление видя, че човекът, когото той прати да обходи постовете, сега си пробива път през тълпата към него.

— Нали ти заповядах нещо! — закрещя вождът. — Не би могъл да свършиш толкова бързо!

Воинът не отговори, той стоеше неподвижно, гледаше вожда с невиждащи очи и му подаваше лежащо в шепата му черно кълбо. Конан надничаше зад рамото на Афзал, даже понечи да му прошепне нещо, но преди да успее да го стори, вазулът в пристъп на гняв удари воина с юмрук и го повали на земята като добиче. Черното кълбо падна от ръката на поваления и се търкулна под краката на Яр Афзал, който едва сега го забеляза. Той се наведе и го вдигна. Останалите воини изненадано се спогледаха, но не разбраха що за предмет взе от земята техният предводител.

Афзал се изправи, хвърли бегъл поглед на кълбото и понечи да го скрие в пояса си.

— Отнесете тоя глупак вкъщи — нареди той. — Прилича на човек, преял с лотоси... Гледа с такива пусти очи... Аз... А-ау!

В дясната си длан вождът почувства някакво странно потреперване. Замълча, сякаш се вслушваше в себе си, а в ръката му нещото продължаваше да шава; то се менеше, движеше се, живееше. Пръстите му вече не можеха да стискат блестящото кълбо. Той дори се боеше да погледне към него, езикът му залепна за небцето, а дланта не искаше да се разтвори. Изумените воини видяха как очите на Яр Афзал ужасно се уголемиха и лицето му пребеля. Изневиделица от неговите устни, скрити в гъстата рижя брада, се разнесе смразяващ кръвта вик, вождът залитна и рухна като поразен от гръм, протегнал напред дясната си ръка. Падна с лице към земята, а между разтворените му пръсти изпълзя паяк — страховито черно създание с космати крайници и блестящо туловище, подобно нашлифован абнос. Мъжете изреваха и отскочиха назад. Свършил пъкленото си дело, паякът припълзя до най-близката скална пукнатина и изчезна.

Воините се спогледаха в недоумение. Изведнъж сред неясния и неразбираем шум се открои висок, сякаш прозвучал свише повелителен глас. По-късно всеки от мъжете, останали живи свидетели на чудото, щеше да твърди, че викът не е бил негов.

— Яр Афзал е мъртъв! Смърт на чужденеца!

Този зов сплоти планинците — съмненията, недоверието в собствените им сили, техният страх се разтвориха във всепогълщащия прилив на неутолимата жажда за кръв. Към небесата полетя яростен вик — всички вазули вляха своите гласове в него. С горящи от

ненавист очи те се хвърлиха напред, препъвайки се в полите на плащовете си, с извадени и готови за удар ножове.

Рефлексът на Конан бе не по-малко бърз. За един-единствен миг той се озова до вратата на временното си убежище, но планинците бяха приближили и вече на прага кимериецът бе принуден да влезе в близък бой, за да отбие удара на едно половинметрово острие. Приключи с първия нападател, отклонил удара и на нечий друг нож, разпорил корема на притежателя му и междувременно повалил с лявата си ръка поредния противник, Конан с все сила натисна затворената врата на къщата с рамото си. Летящ нож отцепи треска от дървената рамка точно над ухото му, вратата се оказа по-слаба от могъщите му плещи и той влетя гърбом в къщата. В същия миг брадат планинец, нанасяйки удар в празното пространство, загуби равновесие и се просна на прага. Конан го сграбчи за плаща и, захвърлил го в дъното на стаята, тласна портата към лицата на следващите нападатели. Раздаде се хрущене на изпотрошени кости. А варваринът вече се бореше с пленения враг, който бе успял да скочи от пода и като бесен да се нахвърли отгоре му.

Жасмина, сгущена в ъгъла, с ужас наблюдаваше биещите се, които ту влитаха в къщата, ту изхвърчаха от нея. Стаята се изпълни от звън и блясък на стомана, а отвън тълпата виеше със стаден вълчи вой, накъсван единствено от удари на кинжали ипадащи върху медната врата камъни. Някой довлече нещо тежко и вратата се разтресе от силния напор.

Девойката притисна ушите си с ръце и впери обезумели очи в бъркотията. Борбата не на живот, а на смърт, безумният вой отвън я бяха довели до състояние на полуудост. Жребецът цвилеше и удряше с копита стената на своя затвор. Един такъв удар между прътите на решетката съвпадна с мига, в който планинецът, отскочил назад при поредното нападение на кимериеца, опря гръб в преградата. Гръбнакът на вазула изпраща и се пречупи като изсъхнало клонче, а воинът се стовари върху Конан, така че двамата едновременно рухнаха на глинения под.

Жасмина извика и се втурна напред. Събитията се развиха пред очите ѝ с трескава бързина и на нея ѝ се стори, че и двамата са мъртви. Тя вече бе съвсем близо до телата им, когато Конан отблъсна трупа и

се изправи на крака. Девойката го дръпна за рамото, олюляваща се като в треска:

— Ох, ти си жив! Мислех... мислех, че те е убил!

Варваринът я погледна и видя нейното бледо лице с широко отворени черни очи.

— Защо трепериш? — попита той. — Какво те интересува жив ли съм или не?

В отговор Жасмина направи надменна гримаса и се отдръпна, опитвайки се да се превърне в предишната Деви.

— Предпочитам теб пред това стадо вълци отвън — отвърна тя и посочи с пръст към вратата, която вече бе започнала да се троши.

— Дълго няма да издържи — отбеляза Конан, после бързо се обърна и тръгна към решетката, зад която буйстваше жребецът.

Жасмина стисна ръце и притая дъх, докато той отместваше встрани счупените прътове и влизаше при побеснялото животно. Конят се изправи на задни крака, оголи зъби, заби копита в пода и пронизително иззвили, но Конан скочи и с нечовешка сила го сграбчи за гривата. Жребецът продължаваше да се тресе от нервни тръпки, но позволи на новия си господар да му надене юздите и украсеното със злато седло с широки сребристи стремена.

Кимериецът оседла коня и повика Жасмина. Тя предпазливо се доближи, вперила поглед в грамадните копита. Конан се запъти към каменната стена зад решетката и тихо промълви:

— Тук има тайна врата, за която даже вазулите не знаят нищо. Яр Афзал ми я показа веднъж, когато беше пиян. Излиза направо в прохода.

Той напъна непоклатимата наглед каменна стена и тя послушно се отмести по смазани железни релси. В отвора Жасмина видя тясна скална цепнатина, издигаща се вертикално на няколко метра от задната стена на дома. Конан скочи на коня, повдигна девойката и я настани на седлото пред себе си. Зад гърба им дебелата врата изохка като живо същество, падна с трясък и отстъпи пред тълпата подивели воини с кинжали в ръце. Огромният жребец излетя от конюшнята, сякаш изстрелян от катапулт, и препусна в процепа, изопнат като струна, с мехури от пяна по бърните си.

Този обрат завари неподгответни както вазулите, така и онези, които се криеха в цепнатината. Всичко стана толкова бързо, че човекът

със зеления тюрбан не успя да отстъпи и падна прегазен от буйния кон. Неговата спътница пронизително изкреша. Конан я мярна само за миг: стройна, тъмнокоса красавица в копринени шалвари и нагръдник, общит със скъпоценности, долепена до стената на прохода. Черният жребец се носеше като лист, подет от вятъра, и отвеждаше кимериеца и неговата пленница, а кръвожадният вой на планинците бе сменен от викове на изумление и отчаяние.

6. ПЛАНИНАТА НА ЧЕРНИТЕ МАГЬОСНИЦИ

— Къде сме? — Жасмина, притисната към похитителя си, се опита да се изправи върху клатушкащото се седло. С лек срам тя забеляза, че допирът на неговото мускулесто тяло не ѝ е чак толкова неприятен.

— Почти в Афганистан — отговори той. — Това е заобиколен път, но конят ще ни заведе бързо дотам, ако не се натъкнем на твоите приятели или на враговете на моето племе. Сега, когато Яр Афзал е мъртъв, тия проклети вазули ще ни преследват по петите. Даже се учудвам, че не ги виждам още след нас.

— Кой е човекът, когото премаза в прохода? — попита тя.

— Не зная. Никога по-рано не съм го виждал. Сигурно не е афганистанец. Дяволите да го вземат, какво ли правеше там? С него имаше и едно момиче.

— Да — Жасмина сведе клепачи. — Това бе моята придворна дама. Казва се Гитара. Мислиш ли, че е искала да ми помогне? А този човек може да е неин приятел... Вазулите ще открият и двамата.

— Какво да се прави — рече Конан, — не можем да помогнем. Върнем ли се, ще ни одерат живи. Но не разбирам как жената е могла да попадне тук, съпровождана само от един мъж, и то, ако съдя по дрехите, учен. Нещо не е наред. Този човек, когото Яр Афзал преби, а после го прати да огледа постовете, се движеше като лунатик. Виждал съм в Замора жреци, които правят своите ужасни обреди в тайните светилища на Езуд — техните жертви имаха подобен поглед. Щом жрецът погледне в очите някой от тях и промърмори своите заклинания, човекът се превръща в жив труп, гледа със стъклени очи, прави каквото му заповядат. Освен това аз видях какво имаше в ръцете на този човек, същото, което подаде на Яр Афзал. Приличаше на черните бисери, носени от девиците в Храма на Езуд, танцуващи пред каменния паяк, на когото се покланят. Яр Афзал държеше в ръката си точно такъв бисер. А когато се строполи мъртъв на земята, между

пръстите му изскочи паяк, приличащ на божеството на Езуд, само че по-малък. После, когато вазулите стояха и не знаеха какво да правят, някакъв глас им каза да ме убият. Този глас не беше на никого от воините, стълпили се около къщата. Той като че ли прозвуча от небесата.

Жасмина не отговори нищо. Погледна към сурорите очертания на високите хребети и потръпна. Печалният пейзаж изпълни душата ѝ с отчаяние. В този мрачен пустинен край можеше да се случи какво ли не. На хората, родени в горещите долини на богатия Юг, многовековната традиция внушаваше, че тия земи са обгърнати от тайни и опасности.

Слънцето бе вече високо в небето и сипеше безпощадна жар, макар внезапните пориви на вятъра да приличаха на ледени милувки. В един миг Жасмина дочу странно свистене и се обърна към Конан, който внимателно оглеждаше небето и търсеше причината за необичайния звук. Стори ѝ се, че в синевата нещо премина с вихрана бързина и прелетя над главите им, но не бе уверена във всичко това. Така и не го обсъждаха повече, макар Конан незабелязано да провери бързо ли се измъква кинжалът от ножницата.

Поеха по едва забележима пътешка, която се виеше в такъв дълбок каньон, че слънцето никога не достигаше дъното му. От време на време обаче тя се катереше и високо в планината или ги водеше по остри склонове, под които зееха бездънни, изпълнени със синкова мъгла пропasti.

Слънцето вече клонеше към залез, когато те излязоха на открит, макар и тесен път. Конан опъна поводите и насочи жребеца на юг, почти перпендикулярно на посоката, в която се движеха досега.

— Този път води в селото на галзайте — обясни той. — Техните жени идват тук за вода. Трябва да намерим други дрехи за теб.

Като погледна своите леки и ефирни одежди, Жасмина разбра, че Конан е прав. Платнените ѝ пантофки бяха прокъсанни, също както и роклята и коприненото бельо, които едва покриваха тялото ѝ. Одеждите, удобни за улиците на Пешкаури, не бяха подходящи за каменистата Химелия.

Щом стигнаха до завоя, Конан слезе и помогна на Жасмина да скочи от коня. Чакаха дълго. Накрая кимериецът доволно кимна с глава, но девойката така и не разбра защо.

— Идва жена — каза той.

С внезапен порив Жасмина го сграбчи за ръката:

— Ти... ти ще я убиеш?

— Аз не убивам жени — отговори Конан, — макар че някои от тия планинки са същински вълчици. Не — ухили се той, сякаш току-що бе чул хубава шега, — няма да я убия! В името на Кром, даже ще й платя за дрехите. Така харесва ли ти?

Варваринът извади шепа златни монети, после ги прибра обратно, като оставил само една от по-едрите. Деви доволно кимна с глава. На нея вече ѝ се струваше нормално мъжете да убиват и загиват, но при мисълта, че би могла да бъде свидетелка на убийството на жена, тръпка бе разтърсила тялото ѝ.

Най-накрая иззад завоя се показва висока и слаба галзайка, носеща голям празен мех. Щом ги видя, тя спря като вкаменена, а мехът падна от ръцете ѝ. В следващия момент жената направи някакво движение, сякаш искаше да побегне, но мълниеносно съобрази, че Конан е прекалено близо до нея, за да се измъкне, и остана на мястото си, оглеждайки ги със страх и любопитство.

Кимериецът ѝ показва златната монета.

— Ако дадеш на тази жена дрехите си — каза той, — ще получиш парата.

Планинката реагира моментално. С широка усмивка, в която се четеше едновременно учудване и удовлетворение, тя охотно съблече своето наметало без ръкави, сне широката си пола, панталоните и ризата и най-накрая — кожените сандали. Събирайки всичко това във вързоп, тя го връчи на Конан, който пък го предаде на Жасмина.

— Върви зад скалата и се преоблечи — властно каза варваринът.

— Парите! — пискливо поиска своето галзайката, протегнала жадна ръка. — Златото, дето ми обеща!

Кимериецът ѝ хвърли монетата, която тя улови във въздуха, захапа я колкото за проба, после я скри в косичника си, пое своя мех и тръгна по пътя, лишена от срам така, както и от дрехи.

Конан чакаше с леко нетърпение, докато Деви за пръв път в живота си се обличаше сама. Когато тя се появи иззад скалата, той едва не извика от почуда и Жасмина усети прилив на странно вълнение от нескриваната възхита, изписана на неговото лице. Тя почувства едновременно срам, гордост и тщеславие, а през това време

варваринът положи тежката си ръка на рамото ѝ, обърна я и я огледа от всички страни.

— О, Кром! — възклика той. — В своите неземни одеяния ти ми се струваше хладна, равнодушна и далечна като звезда! А сега си жена от плът и кръв! Скри се зад скалата като Деви на Вендия, а излезе като планинска девойка, ала хиляди пъти по-прекрасна от всички деви на Забар! Беше богиня — сега си жена!

Изведнъж доста силничко я шляпна отзад, но Жасмина, схванала това като своеобразен знак на уважение, не се разсърди. Със смяната на дрехите тя самата някак си се измени. Вече бе обзета от дълго сдържани чувства и желания, сякаш с отхвърлянето на кралските одежди се беше избавила и от предубежденията и условностите.

Но Конан през цялото време не забравяше грозящата ги опасност. Колкото повече се отдалечаваха от Забар, толкова по-неправдоподобна му изглеждаше срещата с кшатрийските отряди. И все пак той продължаваше да се вслушва във всички необичайни звуци, свидетелстващи за това, че отмъстителните вазули от Курум са по следите им.

Като настани Деви на седлото, варваринът сам скочи на коня си и го подкара на запад. Денкът с дрехите, които му даде Жасмина, той запокити в дълбоката пропаст.

— Защо направи това? — попита тя. — Защо не даде дрехите ми на жената?

— Конниците от Пешкаури обхождат планините — отвърна Конан. — Планинците ги нападат, а те унищожават селата, които не им се покорят. Могат да тръгнат и на запад. Ако открият жената с твоите дрехи, с мъчения ще я заставят да говори и тя ще ги изпрати по нашите следи.

— Но какво ще направи тя сега? — попита Жасмина.

— Ще се върне в селото и ще каже, че са я нападнали. По всяка вероятност след нас ще пратят потеря... но първо галзайката трябва да налее вода. Ако се върне с празен мех, ще я пребият. Това ни дава запас от време. Още преди залез-слънце ние ще сме пресекли границата на Афганистан.

— Тук не се виждат следи от каквито и да било села — забеляза Жасмина. — Даже и за Химелия този район е прекадено безлюден. Досега не сме срещали хора по пътищата, като изключим галзайката.

Тя погледна на северозапад, където се виждаше връх, окръжен от остри скални зъбери.

— Това е Имш — рече Конан. — Планинските племена разполагат селата си, колкото е възможно по-далече от този връх.

Жасмина за миг почувства как дъхът ѝ секва.

— Имш — прошепна тя. — Планината на Черните магьосници!

— Така говорят — отвърна варваринът. — Досега аз никога не съм приближавал толкова близко до нея. Ние се отклонихме на север, за да не се срещнем с кшатрийските воини. Пътят от Курум за Афганистан минава по на юг. Това е стар път и рядко се използва.

Жасмина внимателно се вгледа в далечния връх и стисна длани си така, че ноктите ѝ се впиха в тях.

— Колко време е нужно, за да стигнем оттук до Имш?

— Остатъкът от деня и цялата нощ — отговори Конан с усмивка. Искаш да тръгнем натам? В името на Кром, горе не е за простосмъртни, ако съдим по онова, което разказват планинците.

— А защо те не се съберат и не убият демоните, които са се заселили там?

— С мечове срещу магиите? Ха-ха! Освен това магьосниците не се намесват в хорските дела, ако някой не ги предизвика. Аз никога не съм виждал нито един от тях, макар и да съм говорил с хора, които са се кълнели, че са ги срещали. Казват, че при изгрев или залез-слънце сред скалите се забелязвали жителите на Имш — високи слаби мъже с черни тоги.

— А ти? Би ли се страхувал да ги нападнеш?

— Аз? — кимериецът не скри, че е изненадан от въпроса. — Е, ако ми пресекат пътя, то е ясно: или аз, или те. Макар че засега нямам повод да се карам с тях. Дойдох тук, за да освободя хората си, а не за да воювам с магьосници.

Жасмина не каза нищо. Гледаше планината, както се гледа жив враг, и гняв и ненавист изпълваха гърдите ѝ. В главата ѝ започна да се оформя нов план. Тя се опитваше да измисли как да настрои срещу господарите на Имш человека, в чиято власт бе сега. Може би ще се намери някакъв начин? Не би могла да не забележи как се променят дивите сини очи на варварина, когато я гледаше. Не едно царство се е сгромолясало, когато нежните женски ръце започнат да дърпат нишките на съдбата му...

Внезапно тя потръпна и посочи с пръст към Имш:
— Виж!

Над далечната планина се издигаше едва забележимо облаке с необичайна форма. Матово-алено, с искрящи златисти нишки, то се менеше непрестанно, въртеше се, трептеше и се смаляваше. След минута облачето се превърна във въртящ се конус, забоден сякаш в слънчевите лъчи. После се откъсна от снежния планински връх и като разноцветно перце заплува в небесната шир, преди да изчезне в нейната синя безкрайност.

— Какво ли би могло да е това? — неуверено попита Деви. — Макар и красиво, буди тревога...

— Тукашните го наричат Килима на Имш, но не знам какво точно представлява. Виждал съм как няколкостотин местни жители побягнаха така, сякаш дяволът ги преследваше по петите, и се криеха в дупки и пещери, щом видяха тази яркочервена мъгла да се откъсва от върха...

Току-що бяха минали покрай една скална цепнатина, която сякаш разсичаше струпните наоколо камъни, и се озоваха на малка пътечка, изглеждаща като изоставена в пуцинака; тя се спускаше надолу, изчезваше зад овразите и отново се появяваше през почти равни промеждутъци от пътя. Едва стъпил на пътечката, черният жребец иззвили и се закова на място. Конан го сръга няколко пъти в хълбоците, но конят само клатеше глава, пръхтайки и напрягайки мускули, сякаш се намираше пред невидима преграда.

Кимериецът скочи на земята, хванал Жасмина за ръка. Протегна напред пръсти, като че ли очакваше да се натъкне на някаква бариера. Но нищо не преграждаше пътя им, макар че когато се опита да дръпне след себе си коня, той отново пронизително иззвили и не се подчини. Внезапно Жасмина извика и Конан се обърна към нея, положил длан върху дръжката на кинжала си.

Той не бе усетил да се приближава някой и въпреки това до тях стоеше някакъв мъж, облечен в тога от камилска вълна, със зелен тюрбан на главата. Конан изръмжа удивено, защото пред него, кръстосал ръце на гърдите си, беше човекът, когото той сгази с коня си в прохода до селото на вазулите.

— Кой си ти, дявол те взел? — попита кимериецът.

Непознатият не отговори. Конан забеляза, че зениците му са необикновено разширени, неподвижни, блестящи и с магнитична сила притеглят чуждия поглед.

Уменията на Хемса се основаваха на хипноза, както и голяма част от източните магии. Безчислени поколения, живели и умрели с непоколебима вяра във възможностите и силата на хипнотичното изкуство, бяха създали такава угнетаваща атмосфера на страх, че всеки, възпитан в традициите на тези земи, оставаше безпомощен при сблъсъка с хипнозата.

Ала Конан не беше син на Изтока. Източните традиции не означаваха за него нищо особено и той се явяваше рожба на съвсем друга цивилизация. В Кимерия хипнозата не бе даже мит. Наследството, което предразполагаше източния жител да се подчинява на хипнотичните тайни, беше чуждо за Конан.

Той разбираше какво ще се опита да направи Хемса, но усещаше неговата необикновена сила само като слаб импулс, като невидими окови — толкова тънки, че могат да се разкъсат подобно на паяжина.

Схванал враждебните намерения на магьосника, той изкара от пояса си кинжала и нападна стремглаво.

Хипнозата обаче не бе единственото оръжие на Хемса. Макар да гледаше отстрани, Жасмина не забеляза каквато и да било магьосническа хватка, благодарение на която мъжът със зеления тюрбан успя да отклони страшния удар, нацелен в корема му. Тясното острие мина под мишницата му и на Жасмина й се стори, че Хемса само досегна с длан якия врат на Конан и кимериецът рухна с грохот на земята.

Но това не го уби. При падането той смекчи удара, като си помогна с лявата ръка и същевременно се опита да спъне Хемса. Магьосникът се обърна и без никакво усилие отскочи назад. Изведнъж Жасмина изкрещя, видяла как зад скалата излиза и застава редом с човека, омотан в зелен тюрбан, жена. В нея тя позна Гитара. Викът на радост замръя в устните на Деви, щом зърна злобата, заляла лицето на младата красавица.

Конан бавно се изправи, потресен и замаян от страхотния удар, който бе нанесен по всички правила на изкуството, забравено доста преди потъването на Атлантида — такава атака би могла да прекърши врата на всеки обикновен човек. Хемса внимателно се взря в Конан.

Магът се увери в своята сила, когато успя да се справи с ордата разярени вазули в прохода край село Курум, но твърдостта на кимериеца леко разколеба неговата новородена вяра. Магията все пак се основава на победите, а не на пораженията.

Хемса се хвърли напред, вдигна ръка... и така замря, с високо вдигната десница, широко отворил очи. Неволно Конан също погледна в тази посока, както и двете жени.

По планинските склонове се търкаляше аленият конусовиден облак, сякаш пумпал от блестящ прах, носен от вятъра. Лицето на Хемса стана пепеляво, ръката му затрепери и вяло се отпусна. Гитара, която стоеше близо до него, изпитателно го изгледа.

Аленият облак допълзя по склона и като описа голям полукръг, се приземи на скалата между Конан и Хемса, който със сподавен вик отскочи назад, увличайки след себе си и съпровождащата го жена.

Алената мъгла вися известно време на място, въртейки се с главозамайваща скорост, подобно на разярен стършел. После, без никакво предупреждение, неочеквано изчезна като спукан сапунен мехур. На скалата стояха четирима мъже. Това изглеждаше невероятно, невъзможно и все пак те не бяха духове или привидения, а четирима високи мъже с избръснати глави и черни тоги, покриващи ръцете и краката им. Стояха мълчаливо, кимайки в съгласие с птичите си глави. Всъщност наблюдаваха Хемса, ала застаналият зад гърбовете им Конан почувства как кръвта изстива в жилите му. Той се надигна и почна бавно да се правя. Не бе казана нито дума — наоколо като тежък покров лежеше тишина.

Четиримата продължаваха да гледат Хемса. Техните лица с птичи черти нямаха индивидуален израз, а погледите им бяха неподвижно съсредоточени. Хемса трепереше като трескав, усещаше се огромното напрежение на мускулите му. Потта струеше по смуглото му лице. С дясната си ръка той с все сила стискаше нещо, скрито под кафявата тога, с лявата отчаяно държеше рамото на Гитара с жеста на удавник. Девойката не мръдна, нито издаде звук, макар че пръстите на Хемса се бяха впили в тялото ѝ като нокти.

Изкарал неспокоен живот, Конан беше свидетел на стотици битки, но никога не бе виждал като тази, в която четирима обединени демони се сражаваха благодарение на дяволската си сила. Обаче кимериецът слабо схващаше характера на този кошмарен сблъсък.

Притиснат до стената, обкръжен от своите бивши господари, Хемса се бореше за живота си.

Той беше по-силен, отколкото очакваше, а необходимостта да употреби тази мощ в собствена защита, освободи у него неочеквани запаси от енергия. Хемса се люшкаше под напора на четирите чифта очи, но не им отстъпваше полето на битката. Лицето му се изкриви в зверска гримаса на болка, тялото му се гърчеше. Това бе двубой на души, на извратени разуми, слезли в бездните на мрака и узнали там как се раждат кошмарите.

Жасмина проникваше по-надълбоко от Конан и се досещаше защо Хемса издържа насочения удар на четирите ума, чиято воля би могла да разцепи на парчета скалата, където стояха. Причината за това беше Гитара, която той притискаше към себе си с цялата сила на своето отчаяние. Тя носеше спасение за неговата измъчена душа. Силата на Хемса се криеше тъкмо в слабостта му. Любовта към девойката, макар внезапна и осъдителна, бе все пак нишката, свързваща го с остатъците от човешчина, тя служеше като опорен лост за неговата воля, създаваше верига, която враговете не можеха да разкъсат.

Те разбраха това по-рано, отколкото той. Един от маговете прехвърли поглед към Гитара. Не срещна съпротива — девойката се сви като изсъхнал лист. Водена от повелителния зов, тя се откъсна от обятията на любовника си, преди той да проумее какво става. Тогава дойде най-страшното. Гитара започна да отстъпва към края на скалата, обърнала лице към своите преследвачи. Гледаше ги с разширени очи, пусти като прозорците на дом, в който светлината внезапно е угаснала. Хемса застена, потътри се след нея и така попадна в заложения му капан. Не успя да събере мислите си, за да атакува противниците. И в същия миг се превърна в победен, стана играчка в ръцете им. Девойката продължаваше да отстъпва неуверено като в сън, а Хемса вървеше след жертвата и напразно се опитваше да я хване, хлипайки от отчаяние. Той се движеше като жив труп.

Младата жена застина неподвижно на самия ръб на пропастта. Хемса коленичи, допълзя до нея и протегна ръце, за да я предпази от падане. Вече почти я бе докоснал с вдървени пръсти, когато единият от чернокнижиците изпусна звучен като бронзовия звън на адска камбана смях. Гитара се залюля и — о, връх на жестокостта! —

съзнанието й за миг се върна и в очите ѝ се появи смъртен ужас. Тя изкреша, опита да се хване за протегнатата ръка на любовника си и като не можа, с глух вопъл падна.

Хемса се добра до пропастта и с безумен поглед се взря надолу, беззвучно мърдайки устни. Обърна се и гледа дълго своите мъчители с облещени очи, в които не беше останала нито една човешка искра. После с вик, от които пропукаха скалите, се хвърли към четиридесетте чернокнижници, стиснал нож във вдигнатия си юмрук.

Един от магьосниците направи крачка напред и тропна с крак. Раздаде се слаб тръсък, преминаващ в оглушителен рев. На мястото, където удари с крака си, започна да се образува голяма пукнатина. Цялата скала се сгромоляса в нея. Сред падащите камъни се мярна и силуетът на Хемса, отчаяно размахал ръце. Скоро всичко изчезна под каменната лавина в бездънната пропаст.

Маговете съсредоточено гледаха надолу, сетне внезапно се обърнаха. В същото време Конан се опитваше да стане и да помогне на Жасмина. В този миг му се струваше, че се движи страховито бавно и не по-малко бавно съобразява. Бе смаян. Знаеше, че незабавно трябва да сложи Деви на черния жребец и да се понесе като вихър, но тялото и мислите му бяха овладени от непонятна тежест.

Чернокнижниците го изгледаха, протегнаха ръце нагоре и Конан с ужас видя, че фигурите им се разтварят, стават мъгляви и безформени, после изчезват в пурпурен дим, който започва да се кълби около тях, скривайки ги от очите му. Пурпурният облак погълна матовете... И изведнъж Конан съобрази, че този облак обгръща и него. Чу вика на Жасмина и пронизителното цвилене на коня. Страшна сила откъсна Деви от обятията му и го захвърли в камъните като перце, когато той напосоки размаха кинжала си. Полуоглушен, варваринът забеляза, че конусообразният облак се възнеса над върховете и бързо се отдалечава. Жасмина пропадна заедно с четиридесетте магьосници в черни одеяния. На скалата останаха само Конан и неговият изплашен жребец.

7. ПО ПЪТЯ КЪМ ИМШ

Мъглата в мозъка на Конан се разсея скоро. С диво проклятие на уста той възседна пръхтящия неспокоен жребец. Погледна към планината, поколеба се и потегли в същата посока, в която смяташе да пътува, преди Хемса да се изпречи насреща му. Пришпори жребеца и животното се хвърли напред като мълния, сякаш така можеше да се избави от своя непонятен страх. Пътят се виеше на зигзаг по неравна скала и след малко Конан зърна мястото, където бе паднала лавината с хилядите си разбити камъни. До края на долината беше още далеч, когато той се добра до дълго и широко скално ребро. То като естествен мостик извеждаше на другия склон на планината. Тръгна по него. От двете страни се издигаха почти вертикални стръмнини. Видя пред себе си пътечка, която се спускаше по дъното на долината, покрай коритото на пресъхнала река и после се връщаше под скалата, на чийто връх сега стоеше Конан. Трябваше да заобиколи — само птица би могла да мине оттук направо, без да си счупи врата.

Кимериецът смушка измъчения кон и изведенъж чу наблизо звън на подкови. Придържайки юздите, той внимателно пое към края на пропастта и надникна в коритото на някогашната река. По сухото ѝ русло се движеха петстотин въоръжени до зъби брадати здравеняци на полудиви коне. Наклонил се над пропастта, Конан им извика.

При неговия възглас те поспряха, петстотин брадясали лица се обърнаха нагоре и по каньона се понесе глух ропот. Конан не се двоуми повече:

— Аз съм за Гхор! — викна той. — Не мислех, че ще ви срещна по същия път, песове такива! Бързо тръгвайте след мен! Отиваме към Имш и...

— Предател! — този дружен вик прозвуча, сякаш някой изсипа ледена вода върху главата му.

— Какво има? — успя да процеди той.

Видя изкривените от ненавист лица на другарите си, размахали саби.

— Предател! — дружно повториха те. — Къде са нашите седмина вождове, хванати в Пешкаури?

— В губернаторския зандан — отвърна Конан.

В отговор той чу вой на стотици гърла, звън на оръжие и крясъци, от които не можа да разбере какво се иска от него. Надвишвайки шума, той ревна като бивол:

— По дяволите! Нека поне един от вас да ми каже какво точно става!

Слабият стар вожд се зае да му отговори — отначало го заплаши със сабята си, после му хвърли обвинението:

— Ти ни забрани да нападнем Пешкаури и да освободим нашите братя!

— Вие сте глупаци! — кресна разяреният кимериец. — Дори да се бяхте добрари до стените, в което силно се съмнявам, пленниците щяха да намажат въжето много по-рано!

— И ти сам тръгна да търгуваш с губернатора! — изви старият афгул, кипейки от злоба.

— Е, какво от това?

— Къде са нашите вождове? — фучеше старецът и размахващ сабята. — Къде са? Не са между живите!

— Какво? — изумен Конан едва не падна от коня.

— Не са между живите! — потвърдиха петстотин жадуващи за кръв гърла. Старицът завъртя над главата си сабята и пак взе думата.

— Не са ги обесили! — крещеше той. — Вазулът в съседната клетка е видял как са загинали. Губернаторът е изпратил чернокнижник, който ги е убил с магиите си!

— Лъжете! Губернаторът не би се решил на това. Когато разговарях с него миналата нощ...

Думите му не бяха от най-сполучливите. Посипаха се проклятия до небесата.

— Да! Ти отиде при него сам! За да ни предадеш! Вярно е! Вазулът избягал през вратата, разбита от чернокнижника, и е рассказал всичко на нашите разузнавачи в Забар. Ние ги пратихме да те търсят, когато ти не дойде навреме. Щом чули разказа на вазула, те се върнали в Гхор, а ние оседлахме конете и стегнахме мечовете си.

— И какво искате да правите, глупаци? — запита Конан.

— Да отмъстим за нашите братя! — завиха те. — Смърт на кшатриите! Да убием предателя!

Към Конан полетяха стрели. Той скочи на коня, после се опита да надвика шума отново, но не сполучи, обърна се и тръгна назад. Хвърлилите се подир него вазули бяха прекалено разярени, за да съобразят, че ще попаднат на същото ребро, по което се движеше Конан, само ако се изкачат от противоположната страна. Когато най-накрая съобразиха, техният бивш вожд вече достигаше онова място, където реброто преминаваше на горната скала.

Оказал се горе, Конан не тръгна по пътя, по който се бе добрал дотук, ами се насочи по едва забележима пътечка, покрита със зеленина. Скоро жребецът спря и отстъпи встрани. Конан видя някакво страшно накълцано кърваво подобие на човек, който се мъчеше да каже нещо през избитите си зъби.

Само боговете на тъмнината, управляващи съдбата на чернокнижиците, можеха да обяснят как изпод огромната купчина камъни Хемса се е озовал на този път.

По силата на някакъв чудноват импулс кимериецът слезе от коня и спря над смазания мъж. Знаеше, че сега става свидетел на необичайно, противоестествено явление. Хемса вдигна окървавена глава, а в странните му очи, пълни с мъка и мрак, белязани от знака на приближаващата смърт, се появи искрица съзнание.

— Къде са те? — проскърца той с глас, в който нямаше нищо човешко.

— Върнаха се в своя проклет замък на Имш — измърмори Конан. — Взеха със себе си Деви.

— Ще отида! — забъбри нещастникът. — Ще отида там. Те убиха Гитара, аз пък ще убия тях... аколитите, Четиридесета от Черния кръг, и самия владетелин! Ще убия... всички!

Той се опита да раздвижи разбитото си тяло, но даже неговата непоколебима воля не успя да оживи тези пучащи кости и кървави меса, държащи се само на прокъсанни тъкани.

— Върви след тях! — бълнуващо Хемса, а от устата му струеше алена пяна. — Върви!

— Точно това мисля да направя — каза Конан. — Исках да привикам моите афгули, ала те се обърнаха срещу мен. Ще отида сам в Имш. Ще си взема Деви, дори ако трябва на парчета да строша тоя

прокълнат връх. Не вярвах, че губернаторът ще се осмели да избие моите вождове, но съм сгрешил. Той ще ми плати за това с главата си. Сега Деви не ми е нужна като заложница, обаче...

— Нека ги настигне проклятието на Изил! Върви! Аз, Хемса, умирам. Почекай... вземи моя пояс.

Със счупената си ръка той започна да рови из тогата и Конан, разбрал неговите намерения, се наведе и му помогна да снеме окървавения пояс със странен вид.

— В пропастта следвай златната жила — бърбореше Хемса. — Сложи моя пояс. Даде ми го един стигийски жрец. Ще ти помогне, макар че мен ме подведе. Разбий кристалното кълбо с четирите нара. Пази се от превъплъщенията на властелина... Отивам при Гитара... Тя ме чака в ада...

С тези думи той умря.

Конан погледна пояса, сплетен от косми, които не приличаха на конски. По-скоро бяха черни женски коси. В плътните възелчета блестяха малки скъпоценни камъни — такива той още не беше виждал. Плетката бе необичайна: във форма на клиновидна змийска глава, покрита със златисти люспи.

Докато Конан разглеждаше пояса, хладни тръпки побиха тялото му. Той замахна, за да го запрати в пропастта, но после размисли и го усукна под своя широк бакарийски пояс, който носеше винаги. Седна на коня и потегли.

Слънцето се беше скрило зад върха. Конан се прокрадваше в планината по дългите сенки, покрили като раздиплени плащове долините в ниското. Наблюдаваше върха, когато отпред чу тропот на конски копита. Не се колеба нито миг. Пътечката, по която вървеше, бе толкова тясна, че конят не би могъл да се обърне.

Кимериецът заобиколи скалата и се озова на по-широко пътче. Раздаде се цял хор от викове, но Конановият жребец вече притискаше чуждия кон до скалата, а самият Конан с желязна хватка сграбчи ръката на ездача, който се нахвърли отгоре му с нож.

— Керим Шах! — произнесе Конан и в зениците му блеснаха ярки огънчета.

Туранецът не се съпротивява дълго. Захватът на варварина беше блокирал рамото му. След Керим Шах яздеха отряд иракзай на слаби коне. Те гледаха с горящи очи непознатия, преградил пътя им, и

държаха готови лъковете и кинжалите си, обаче не бързаха да ги използват поради опасната близост на зейналата в краката им пропаст.

— Къде е Деви? — попита Керим Шах.

— Тебе пък какво те интересува, хиркански шпионино?

— Знам, че съм в ръцете ти — рече Керим Шах. — Пътувах с планинците на север, когато попаднахме на засада при прохода Шализах. Много мои хора бяха убити, а останалите преследвани като стадо чакали. Щом се избавихме от преследвачите, ние се насочихме на запад, към прохода Амир Жехун. Днес сутринта се натъкнахме на бродещ вазул. Той не беше на себе си, ала преди да издъхне, ни каза доста неща. Съобщи ни, че е единственият оцелял от тази ужасна банда, която е гонила афгулския вожд и пленена кшатрийка в прохода до село Курум. През цялото време той говореше за човек със зелен тюрбан, който бил прегазен от коня на афгула и който погубил нападналите го вазули така, както огнен език унищожава скакалци. Как е оцелял, не се знае, но разбрах, че Конан от Гхор е бил в Курум със своята кралска пленница. А на минаване през планината срещнахме гола галзайка с мех вода. Тя ни каза, че я е ограбил огромен воин в дрехите на афгулския вожд и я заставил да даде облеклото си на съпровождащата го вендианка. От момичето научихме, че ти си тръгнал на запад.

Керим Шах не сметна за нужно да разказва, че когато враждебно настроените планинци са го спрели, той е отивал на среща с турanskата конница. Пътят към долината Гурашах беше по-дълъг от пътя през прохода! Амир Жехун, но последният пресичаше земите на афгулите, които Керим Шах предпочиташе да избягва, поне докато не се съедини с армията. Сетне, с надеждата да се види с кимериеца, беше свърнал на юг в пазвите на планината.

— По-добре кажи къде е Деви? — предложи Керим Шах. — Имам военно превъзходство...

— Ако само един от твоите песове се докосне до тетивата, ще те хвърля в пропастта! — обеща му Конан. — Освен това не е в твой интерес да ме убиваш. Преследват ме петстотин афгули и ако видят, че си ги избавил от удоволствието да ме хванат, жив ще те одерат. Пък и Деви не е с мен. Тя е в ръцете на Черните магьосници от Имш.

— При Тарум! — тихо изруга Керим Шах, за пръв път изгубил своята невъзмутимост. — Хемса...

— Хемса е мъртъв — произнесе Конан. — Неговите предишни господари го спуснаха с каменна лавина в ада. А сега се махай. С радост бих те убил, но нямам време, бързам към Имш.

— Идвам с теб — отговори туранецът.

Конан му се изсмя в лицето:

— Ти мислиш, че аз ти се доверявам, хирканско куче?!

— Не те моля за това — рече Керим Шах. — И на двамата ни е нужна Деви. Знаеш моите подбуди: крал Ездигер иска да присъедини нейното кралство към своята империя. Познавам те още от времето, когато беше вожд на степните разбойници, и помня какво те интересува — грабежи на широк друм. Ти искаш да опустошиш Вендия и да вземеш голям откуп за Жасмина. Какво ни пречи, без да храним илюзии един за друг, временно да се обединим и се опитаме да измъкнем Деви от ръцете на маговете? Ако успеем и останем живи, ще решим чия да бъде тя.

Кимериецът известно време го наблюдава, присвил очи, после кимна и пусна ръката му:

— Съгласен съм. Ами твоите хора?

Керим Шах се обърна към смълчаните иракзai и късо рече:

— Ние двамата смятаме да отидем в Имш и да се сражаваме с чернокнижниците. Ще дойдете ли с нас, или ще дадете възможност на афгулите, които следват своя вожд, да ви одерат живи?

Те гледаха Керим Шах с мрачно покорство. Че са пропаднали, знаеха още от момента, когато свистящите стрели на дагозаите ги принудиха да се спасяват с бягство от прохода Шализах. Прекалено често избухваха кървави разпри между хората от долината Забар и жителите на планините. Техният отряд бе твърде малък, за да могат без помощта на ловкия туранец да стигнат до пограничните селища. Те смятаха себе си вече за мъртвци, затова му отговориха като обречени хора:

— Ще дойдем с теб, за да умрем на Имш.

— Тогава на път, в името на Кром! — викна Конан, неспокойно оглеждайки се в сумрака. Афгулските вълци бяха на два часа път езда подир него, но сега той загуби много време.

Керим Шах прибра меча в ножницата си и пришпори коня. След минута всички напредваха бързо, доколкото това бе възможно. Накрая излязоха на хребета, недалеч от мястото, където Хемса задържа Конан

и Жасмина. Даже Конан въздъхна с облекчение, когато конете минаха последния завой по тежкия и опасен път. Те препускаха като призраци, озовали се в омагьосаното кралство на сенките. Само тихото скърцане на сбруите и звънтечът на метала напомняха за присъствието им. Скоро мрачните горски склонове отново опустяха, неми под светлината на ярките звезди.

8. ЖАСМИНА Е БЕЗУМНО ИЗПЛАШЕНА

Жасмина едва успя да извика, когато усети, че аленият водовъртеж я всмуква и с поразителна сила я откъсва от кимериеца. Задушаваше се. Страшната въздушна вълна я оглуши, ослепи и лиши от дар слово. Даваше си сметка, че лети някъде нависоко и с изумителна бързина. Започна да мисли, че е полудяла, сетне не издържа и загуби съзнание.

Когато дойде на себе си, още бе жив споменът за преживяното. Тя изписка и вдигна ръце, за да се защити от падането. Пръстите ѝ срещнаха мека тъкан и девойката с чувство на дълбоко облекчение се огледа наоколо.

Лежеше на подиум, покрит с черно кадифе, в огромна мрачна стая, чито стени бяха обкичени с гоблени, изобразяващи хиляди тела на дракони. Високият таван се губеше в гъст полумрак, а сенките, стаени в ъглите, създаваха усещане за безименен ужас. На пръв поглед изглеждаше, че тук няма нито прозорци, нито врати, или не те са скрити зад тези кошмарни гоблени. Не се разбираше откъде все пак идва оскъдната светлина, позволяваща да се видят всички подробности. Огромната стая бе царство на тайни, сенки и мрачни ъгли, от които извираше неясен, душещ страх.

Накрая Жасмина забеляза нещо, принадлежащо към живия свят. Върху втори подиум седеше с кръстосани крака мъж, замислено взрян в нея. Дълга тога от черно кадифе, общито със злато, го обгръщаше изцяло. На главата му имаше кадифена шапка. Лицето му беше спокойно, кротко и доста привлекателно. Очите му — блестящи и същевременно някак замъглени. С каменно изражение той разглеждаше Жасмина и въобще не реагира на нейното събуждане.

Жасмина усети как по тялото ѝ пробягват мравките на страх. Подпря се на лакти и погледна непознатия.

— Кой си ти? — попита тя. Гласът ѝ бе неуверен и безпомощен.

— Аз съм владетелинът на Имш — отвърна човекът с дълбок и звучен глас, който напомняше спокойните удари на храмова камбана.

— Защо ме доведе тук? — попита тя.

— Нали ме търсеше?

— Ако ти си един от Черните магьосници, тогава да! — дрезгаво отвърна Деви. И без това беше убедена, че той чете мислите ѝ.

Човекът тихо се засмя, от което отново я побиха тръпки.

— Ти искаше да хвърлиш планинците срещу мен и маговете от Имш! — усмихна се той. — Прочетох го в мислите ти, княгиньо. Твоят слаб човешки разум е препълнен от смешни мечти за мъст!

— Вие убихте моя брат! — в гласа на Деви гневът се бореше със страх. Тя стисна юмруци и се вкамени от злост. — Защо го направихте? Той не ви беше сторил нищо лошо. Жреците винаги са твърдели, че магьосниците от Имш стоят над хорските дела. Защо убихте краля на Вендия?

— Как би могъл обикновеният смъртен да схване мотивите на магьосника? — студено каза властелинът. — След като придобиха власт над жреците на Тарум, моите аколити от туранските храмове настояваха да действам в полза на крал Ездингер. По определени причини аз се съгласих. Как сега да обясня тези причини достъпно за слабия ти ум? Все едно няма да разбереш.

— Аз разбирам, че моят брат е мъртъв! — извика Жасмина с болка и ненавист. Беше се изправила на колене и го пронизваше с поглед като пантера, готова за скок.

— Така поиска Ездингер — хладно произнесе нейният събеседник. — Моят временен каприз подкрепи неговите претенции.

— Ездингер твой васал ли е? — Жасмина се опитваше да скрие обзелите я нови чувства. Под кадифеното покривало ръката ѝ бе напипала нещо твърдо и симетрично. Незабелязано тя смени позата си и пъхна длан под покривката.

— Нима кучето, което яде огризките пред храмовите стени, може да бъде васал на бога? — отговори мъжът.

Изглеждаше, че той не вижда предпазливите движения на девойката. Ръката ѝ хвана отдолу нещо, което напомняше дръжката на кама. Жасмина наведе глава, за да не забележат тържествуващия блъсък в очите ѝ.

— Но стига с този Ездингер — каза властелинът. — Вече си намерих по-добро развлечение... Ха!

С намерението да нанесе убийствен удар Жасмина се хвърли като котка с див вик. Изведнъж тя се спъна и се просна на пода, гледайки яростно човека, който едва не стана нейна жертва. Той все така си седеше на подиума, без да помръдва, и от лицето му не слизаше загадъчната усмивка. Деви вдигна треперещата си ръка и я изгледа с широко отворени очи. Там имаше не кама, а златно лотосово цветче с прекършено стебло и намачкани листенца.

Тя захвърли лотоса като отровна змия и на колене изпълзя подалеч от магьосника. Върна се на своя подиум, досетила се не без основание, че на една кралица това подхожда много повече, отколкото коленопреклонните молби пред някакъв чернокнижник. Наблюдаваше го с ужас и очакваше неговата реакция.

Властелинът все така не помръдва.

— За този, който разполага с ключовете от вратите на Космоса, цялата материя е еднаква — тайнствено обясни той. — За посветените в Изкуството няма неизменни неща. По тяхна воля в неземните градини разцъфва стоманата и дръжката на цвете проблясва като меч под лунната светлина.

— Ти си дявол! — изхлипа тя.

— Не! — засмя се мъжът. — Роден съм на тази планета, макар и твърде отдавна. Някога бях обикновен човек и дори след дългите години в служба на Изкуството не загубих всички човешки черти. А потопеният в Черното изкуство е по-сilen от дявола. Аз съм човек, но царувам над демоните. Ти видя господарите на Черния кръг и ако ти разкажех от какви далечни кралства съм ги повикал и от каква участ ги пазят моят омагьосан кристал и златните ми змии, щеше да се побъркаш от ужас. И единствен аз мога да бъда тихен владетел! Моят глупав Хемса мечтаеше за величие — беден нещастник, разбивач на врати, способен само да влачи своята любовница по въздуха от връх на връх! Ако не го бях убил, някой прекрасен ден той щеше да стане могъщ като мен.

Той отново се разсмя:

— А ти, клето създание, кроеше планове да хвърлиш твоя космат планински вожд срещу Имш! Това би било прекрасна шега, ако ми беше хрумнало по-рано сам да те тласна в неговите ръце. Чета в мислите ти, че даже когато той те отвлече, ти не се отказа да го превърнеш в свое оръдие с женските си номерца. Ако не взема

предвид глупостта ти, ще кажа, че все пак си жена, която радва окото.
Смятам да те направя моя наложница.

Щом чу това, наследничката на хиляди горди императори изкрештя от злост и обида:

— Няма да посмееш!

Издевателският му смях яшибна като камшик:

— Кралят няма да посмее да сгази червей по пътя си?
Глупавичката ми, не разбираш ли, че твоята гордост за мен означава не
повече от сламка срещу вятыра?! Та аз съм целувал царицата на ада!
Нали видя как се разправям с онези, които ми се противопоставят?

Настръхнала от страх, девойката стоеше на колене върху
кадиленото покривало. Светлината помръкна, в стаята притъмня.
Лицето на властелина стана ужасно. В гласа му избуха повелителни
нотки.

— Никога няма да ти се подчиня! — каза тя с треперещ, но
решителен глас.

— Ще се покориш — отвърна магьосникът с твърда
самоувереност. — Страхът и болката ще те научат на покорство. Ще те
шибам с ужаси и кошмари до границата на твоята издръжливост.
Докато се превърнеш във воськ, податлив на всяко желание. Ще
опиташ страдания, които не е издържал никой смъртен, докато всяка
моя заповед не стане за теб воля на боговете. Като начало, за да смирия
твоята гордост, ще те върна в собственото ти забравено минало, в
твоите предишни прераждания. Айе!

При тези думи мрачната стая започна да се огъва пред очите на
уплашената Жасмина. Косите ѝ настръхнаха, а езикът ѝ се срасна с
небцето. Отнякъде долетя дълбок, зловещ удар на гонг. Драконите
върху гоблените изригнаха син пламък и изчезнаха. Седящият на
подиума властелин се стопи в безформена сянка. Сивият полумрак се
смени с гъста, мека, почти осезаема тъмнина, пулсираща със странен
ритъм. Жасмина вече не виждаше нищо. Само неясно усещаше, че
таванът и подът се отдалечават от нея и чезнат.

После някъде в мрака се появи огънче, ту припламващо, ту
гаснешо като светулка. То се увеличи до размерите на топка,
просветля, стана ослепително бяло. След това се разлетя в дъжд искри,
които не успяха да разсият мъглата. Но имаше достатъчно светлина, за
да се види, че в стаята расте черен гъвкав пън. Пред смяните очи на

Жасмина пънът прие съвсем реални очертания, пусна филизи, от клоните му се пръкнаха листа. Огромни, черни, отровни цветове се поклониха на свитата от ужас девойка. Във въздуха бликна едва доловим аромат. Това бе страшният черен лотос, който за миг израсна от каменния под така, както някога е пониквал в тайнствените джунгли на Хитай.

Широките листа се люлееха със зловещ шепот. Цветовете се свеждаха над Жасмина като разумни създания и със змийски движения танцуваха върху бледните си стебла. Почти неразличими на фона на гъстата непроницаема тъма, те се издигаха над Деви като гигантски пеперуди, издавайки по непонятен начин присъствието си. Хипнотизиращата им миризма опияняваше и Жасмина се опита да слезе от подиума, ала само се вкопчи в него, когато го видя да се накланя под невероятен тъгъл. Деви извика и стисна ръце, но ужасна сила разтвори палците ѝ. Имаше усещане, че е загубила разсъдъка си, а целият свят рухва из основи. В черната, ревяща, ледена пустиня тя бе един треперещ атом разум, понесен от вятъра, който заплашваше да духне крехкия пламък на живота ѝ, както диханието на бурята гаси свещ.

После усети внезапен импулс и движение, когато атомът, в който се бе превърнала, се сля с милиарди други атоми, пораждайки тръпка във ферментиращото блато наproto-живота. Моделирана в съзидаващите длани на природата, тя отново се превърна в мислеща единица, бавно кръжаща по безкрайната спирала на своето съществуване.

Обхваната от ужас, Жасмина видя и узна предишните си прераждания и отново се въплъти във всички тела, където бе обитавало нейното „аз“. Пак разкървавяващ ходила по дългия изнурителен път на своите метаморфози, пропадайки в забравеното минало. Пак трепетно се свиваше в първобитните джунгли на Предначалното време, догонваха я кръвожадни същества. Облечена в кожи, бродеше до коляно във вода из оризови полета, воюваше за драгоценните зърна с налитащи птици. Ореше неподатливата земя с чифт мулета и дървено рало, денонощно се навеждаше над тъкачен стан в селска колиба.

Тя виждаше пламтящи градове и с вик се спасяваше от убийци. Бягаше гола и окървавена, влачеха я по горещ пясък, ловяха я с примка

роботърговци, усещаше груби ръце по тялото си, срама и мъката на внезапното желание.

Не някой друг, а тя викаше под ударите на камшик, стенеше като набита на кол, мъчеше се да се отскубне от палача, който неумолимо накланяше главата ѝ към окървавения пън под нея. Така узна родилните мъки и горчивината на преданата любов. Понесе всички страдания, обиди и нещастия, които мъжът причинява на жената. Понесе и презрението, и злобата, каквито само една жена може да подари на друга жена. И през цялото време съзнаваше коя е, макар това да я пареше като камшичен удар.

В кожата на всички тези създания, в които е била в миналото, тя не забравяше, че е именно Жасмина. И нито за секунда не загуби това знание. Бе едновременно гола робиня, гърчеща се под ударите на бича, и горда господарка на Вендия. Страдаше не само като робиня, но и като Деви Жасмина, чийто горд характер усещаше бича подобно допир с нагорещено желязо.

Единият живот се срасна с другия в парлив хаос, а всеки от следващите носеше своето бреме от нещастия, срам и страдания и тъй продължи, докато не чу сякаш отдалеч своя пронизителен вик като болезнен стон, като ехо, носещо се през вековете.

Тогава се събуди върху кадифената постеля в тъмната стая.

В кошмарна полумъгла тя отново съзря подиума и седящата там фигура в черни одежди. Леко склонената глава на домакина бе прикрита от капюшон, а тесните му плещи едва се различаваха в царствения сумрак. Жасмина не улавяше детайли, но видът на капюшона вместо кадифената шапка пробуди в нея неясна тревога. Тя напрегна зрение и усети странен, секващ дъха страх. Помисли си, че това не може да бъде властелин — така ненатрапчиво седеше той в ъгъла.

Изведнъж фигурата се размърда и стана, като я изгледа от горе на долу. Наклони се и я обгърна с дълги ръце, скрити от широките ръкави на черната тога. Жасмина с мълчалива ярост се съпротивява, изумена и наплашена от удивителната слабост на натрапените ѝ обятия. Главата в капюшон се наведе към извърнатото лице на девойката. Жасмина пронизително изкрешя, обзета от ужас и отвращение. Костеливи ръце опипваха гъвкавото ѝ тяло, а под капюшона тя видя въплъщението на смъртта и разложението —

страховит череп с обтегната върху него, изгнила като древен пергамент кожа.

Извика още веднъж. Сетне, когато тракащите озъбени челюсти се доближиха към нейните устни, загуби съзнание.

9. ЗАМЪКЪТ НА ЧЕРНОКНИЖНИЦИТЕ

Над белите върхове на Химелия изгря слънцето. Групата конници, взрени нагоре, спря в подножието на обширния и стръмен планински склон. Високо над главите им надничаше каменна кула. Далеч над нея се открояваха стените на още по-мощна крепост, кацнала до самата граница на вечните снегове, покриващи върха Имш. В тази картина имаше нещо нереално. Алените склонове се сключваха около фантастичен замък, който отдолу напомняше детска играчка, а сияйната белота на върха сякаш пронизваше хладната синева на небето.

— Конете ще оставим тук — произнесе Конан. — Тая предателска стръмнина ще преодолеем най-добре пеша. Още повече че животните са уморени.

Той скочи от черния си жребец, застинал с широко отворени крака и наведена глава. Бяха препускали през цялата нощ, като се подкрепяха с остатъците храна в пътните денкове и спираха само за да отдъхнат малко конете им.

— В кулата живеят аколитите на Черните магьосници — продължи Конан. — Наричат ги още господарските стражеви кучета. Те няма да стоят със скръстени ръце, щом ни зърнат.

Керим Шах погледна към пътя, по който бяха пристигнали: виеше се доста нависоко по склона на Имш. Туранецът напразно се стараеше да мерне в този лабиринт някакво движение, което би подсказало, че ги настига потеря. Най-вероятно афгулите бяха загубили в нощта следите на своя вожд.

— Какво пък, да вървим!

Всички завързаха уморените си коне и без излишни думи потеглиха в планината. Отвсякъде се виждаха като на длан. Голият склон бе осенен с валуни, твърде малки, за да се укрие човек зад тях. Но там можеха да се спотайват други твари.

Не бяха изминали и петдесет крачки, когато зад един камък внезапно се втурна диво ръмжащо същество, със стичаща се по

муцуната пяна и очища, налети с кръв. Конан вървеше пръв, ала песът не го нападна. Профучавайки край него, той се хвърли към Керим Шах. Туранецът мълниеносно отскочи встрани и огромният звяр налетя върху иракзая отзад. Воинът извика и се прикри с ръка. Фурията го повали по гръб, разкъсвайки му рамото, а подир секунда и тя самата падна под ударите на дузина саби. Но все пак не престана да докопва с челюсти следващия боец, докато буквално я съсякоха на парчета.

Керим Шах превърза разкъсаната плът на ранения, изпитателно се взря в него и мълчаливо се отдръпна. После се присъедини към Конан и двамата продължиха изкачването.

— Странно, че селски пес се е домъкнал чак насам — каза Керим Шах.

— Тук няма нищо за лапане — съгласи се кимериецът.

Двамата се обърнаха и погледнаха ранения войник, крачещ в тълпата иракзай. Тъмното му лице блестеше от пот, а гримаса на болка бе изкривила устните му и оголила зъбите. Конан и Керим Шах отново фиксираха високата каменна кула.

Над върховете тегнеше сънна тишина. Нито на кулата, нито върху стените на пирамидообразното съоръжение зад нея се забелязваше никакво движение. Устремилите се натам мъже вървяха в напрегнато мълчание като хора, стъпващи по ръба на вулканичен кратер. Керим Шах сне от рамото си огромния лък, който поразяваше от петдесет крачки. Иракзайте веднага посегнаха към своите лъкове — по-малки, удобни за близки разстояния.

Още не бяха доближили кулата на една стрела разстояние, когато неочеквано от безоблачното небе нещо падна върху тях. То прелетя така близо до кимериеца, че той усети по лицето си докосването на размахано крило. Обаче не Конан, а следващият го иракзай се люшна и се свлече с разкъсана артерия, от която бликна кръв. Сокол с крила като полирани метал, с извит като ятаган окървавен клюн стремително се издигаше нагоре. Тогава иззвънтяха тетивата на Керим Шах. Птицата рухна подобно на камък, но надали някой би могъл да покаже мястото, където тя тупна.

Конан се наведе над нещастника: той беше вече мъртъв. Никой не успя да пророни дума, пък и нямаше смисъл да се обсъждат нито видяното, нито онова, което досега не се бе случвало — сокол да

напада човек. Бесът в душите на дивите иракзай се бореше с апатията на фатализма. С космати ръце те стискаха лъковете си и хвърляха отмъстителни погледи към кулата, чието безмълвие възприемаха като издевателство.

И следващото нападение не закъсня. Всички видяха как зад контура на кулата се изтърколи облаче бял пушек и заплува надолу по склона. Подир него се появиха и други. Те изглеждаха безобидни като пухкави топки мътна пяна, ала Конан отскочи настани, избягвайки стълкновението с първото облаче. Един иракзай замахна с меча си да разсече кълбо дим. Раздаде се оглушителен грохот. Кълбото изчезна с ослепителна експлозия, а от твърде любопитния воин остана само купчинка овъглени кости. Пръстите му още стискаха ръкохватката от слонова кост, но острият меч се бе разтопил и изпариł в страшния огън. И все пак войниците редом с жертвата въобще не пострадаха. Те бяха само зашеметени и леко ослепени от внезапния взрив.

— Избухва от допира на метал — промълви Конан. — Погледни, те се приближават!

Склонът над тях бе почти покрит от спускащи се кълба. Керим Шах натегна тетивата и стреля в най-плътната им група. Пробитото със стрела облаче се пръсна като сапунен мехур, сипейки огън наоколо. Останалите воини последваха примера на туранец, а след няколко минути по склона бушуваше истинска буря: трещяха мълнии, леещи дъжд от искри. Когато белите кълба изчезнаха, в колчаните на воините вече нямаше толкова много стрели.

Те яростно се катереха по планината, през овъглената и почерняла земя, заобикаляйки онези места, където голата скала бе превърната в лава от огъня на проклетите мълнии. Най-после, доближили кулата на една стрела разстояние, всички се подредиха в разтегнат строй, като се изглеждаха нервно: какъв ли още неочекван капан им готвят защитниците горе?

На стената се появи самотна фигура, носеща триметров меден рог. Хрипливият рев, понесъл се по склона, наподобяваше тръбата в деня на Страшния съд. Веднага от подземните дълбини му отговори глух грохот. Земята под краката на войниците се разтресе.

С викове на ужас иракзайте се залюшкаха като пияни върху треперещия скат. В този миг, с бесен блясък в очите и кинжал в ръка, Конан се втурна като вихър право към вратата на кулата. Отгоре се

раздаваше издевателски рев. А огромният рог му пригласяше. Керим Шах изтегли стрела до ухото си и отпусна тетивата.

Само туранецът можеше да стреля така. Звукът на рога внезапно мълкна и вместо него екна пронизителен вик. Изправената на кулата фигура в зелена дреха се заклати, хванала щръкналата в гърдите ѝ дълга стрела, после се преметна през парапета и полетя надолу. Огромният рог се претърколи и увисна на края на стената. Втора фигура в зелена тога подскочи, за да го хване. Пак звъннаха тетива и пак като ехо им отговори вопъл на агония. Падайки, вторият аколит закачи с лакът рога и късовете му се посипаха в подножието на кулата.

Конан с такава бързина преодоля пространството, отделящо го от входа, че още не бе утихнал шумът от падането, а варваринът вече удряше с ножа си по вратата; Инстинктивно отскочи, когато отгоре изляха разтопено олово. В следващия миг отново застана пред вратата, атакувайки я с удвоена ярост. Фактът, че враговете им прибягват до такъв обикновен вид отбрана, му придаде сили. Магьосническата мощ на аколитите все пак не беше безгранична. Може би те вече бяха изчерпали всичките си запаси от чародейки хитрини?

Керим Шах изтича по ската, а още люшкащите се воини го последваха. Тичешком те пращаха стрели, които със свистене прелитаха зад стената или се разбиваха в зъберите ѝ.

Дебелото тиково дърво отстъпи пред ударите на кимериеца. Той внимателно надникна вътре, готов за най-лошото. Видя ovalна стая и водеща нагоре стръмна стълба. В противоположната стена на помещението зееше широко отворена врата, зад нея склонът... и гърбовете на половин дузина хора в зелено, тичащи с всички сили.

Конан нададе боен крясък и скочи вътре, но тук инстинктът му го спря и отхвърли назад, миг преди огромен каменен блок да рухне на мястото, където той току-що бе стъпил. Кимериецът хукна покрай стената, приканвайки с викове останалите да го следват.

Аколитите напуснаха първата отбранителна линия. Когато Конан бегом заобиколи кулата, зърна зелените им силуети високо горе. Без повече да сдържа жаждата си за мъст, той се хвърли подир тях, а Керим Шах с иракзайте идеше по петите му. Минутният триумф надделя над вродения им фанатизъм и при вида на отстъпилите врагове те завиха като глутница вълци.

Кулата стърчеше в долния край на тясно плато, почти незабележимо наклонено към пропастта. След няколкостотин метра платото внезапно завършваше с дълбока пукнатина, абсолютно незабележима отдолу. В тази пукнатина наскочаха аколитите, без дори да забавят бягството си. Преследвачите видяха само как разветите им зелени облекла изчезват зад ръба на пропастта.

Минути по-късно и варварите се озоваха на ръба на рова, делящ ги от замъка на Черните магьосници. Докъдето се виждаше, от двете им страни зееше пропаст, широка 300 и дълбока 150 метра, с вертикални стени, вероятно опасващи всички върхове на Имш. Тя бе пълна догоре със странна искряща мъгла.

Конан погледна надолу и изруга. Забеляза зелено облечените аколити набързо да пресичат блестящото като сребро дъно на пропастта. Силуетите им бяха размазани и безформени, сякаш потопени във вода. Движеха се във верига, отправени към противоположната стена на бездната.

Керим Шах натегна лъка и пусна свистяща стрела след враговете. Но влизайки в странната мъгла, тя внезапно загуби скорост и като се отклони от направлението си, падна далеч от целта.

— Щом те успяха да се спуснат там, и ние ще можем! — каза Конан на застанияния до него Керим Шах, който с изумление следеше полета на своята стрела. — Аз видях, че те минаха по този път...

Напрягайки взор, той забеляза долу нещо, наподобяващо на златна нишка, разтегната по цялата ширина на каньона. Аколитите вървяха покрай тази нишка и изведнъж кимериецът си спомни непонятните му досега думи на Хемса: „Дръж се за златната жила!“ Наведен, Конан зърна в ръба на пропастта тънка ивица блестящо злато: беше жила от рудно находище, разкрито на самата земна повърхност. Нишката се проточваше и пресичаше сребристото дъно на пропастта. Откри и друго, което до тоя миг не беше видял поради особеното пречупване на светлината. Златната жила се виеше надолу край широк улей, стигащ до самото дъно и снабден с изсечени в скалата вдълбнатини — за ръцете и за краката.

— Аха, ето как те са се спуснали там — рече Керим Шах. — Те, значи, не могат да летят! Да тръгваме подир...

В този момент ухапаният от песа мъж нададе ужасяващ вик и, оголил зъби, се хвърли към Керим Шах. От устата му капеше пяна.

Туранецът отскочи настрана пъргаво като котарак, а побеснелият рухна презглава в пропастта. Останалите воини дотичаха до ръба и с почуда загледаха в дълбините. Мъжът не падаше като камък, ами плуваше бавно през розовата мъгла като човек, който потъва във вода. Крайниците му конвулсивно се гърчеха, а виолетовото му лице, обезобразено от спазмите, изразяваше по-скоро болка, отколкото бяс. Накрая той падна върху блестящото дъно и замря неподвижно.

— В тази пропаст ни дебне смъртта... — промърмори Керим Шах, отдръпвайки се от розовата мъгла, която почти докосваше нозете му. — Какво ще правим сега, Конан?

— Продължаваме след тях! — печално отговори кимериецът. — Тия аколити са обикновени хора и ако мъглата не ги е убила, значи и нас няма да убие.

Той притегна колана си и неволно се докосна до пояса, подарен му от Хемса. Сбърчи вежди и се усмихна тъжно. Съвсем бе забравил за този пояс, а именно той трикратно го спасяваше, подлагайки под ударите други жертви.

Аколитите достигнаха противоположната стена и залазиха по нея като големи зелени мухи. Конан се вмъкна в улея и започна внимателно да се спуска. Розовата мъгла обгърна краката му и се заиздига около него, докато той слизаше надолу. Тя стигна до коленете му, до бедрата, а после до пояса и плещите. Усещаше я като гъста мъгла във влажна нощ. Когато тя вече обгръщаше шията му, варваринът се поколеба, сетне пъхна и главата си. В същия миг взе да се задъхва, неумолима сила му пречеше да си поеме дъх, стиснала ребрата му в своите смъртоносни обятия. Конан отчаяно подскочи, борейки се за живота си. Изваждайки глава над мъглата, той жадно всмука въздух.

Керим Шах се бе навел над него, говорейки му нещо, но Конан не го чуваше, нито му обръщаше внимание. Той мислено прехвърляше в паметта си указанията на умиращия Хемса. Опита да напипа златната нишка и откри, че при спускането се е отклонил от нея. Забеляза редицата вдълбани стъпки и хватки в улея. Застанал точно над жилата, той отново се заспуска. Розовата мъгла пак го обви. Главата му вече се потопи в нея, ала стъпил на златната ивица, той дишаше както обикновено. Горе виждаше лицата на следящите го

другари, леко размити в блестящата мъгла. С жест им нареди да го последват и чевръсто заслиза, без да ги дочака.

Керим Шах мълчаливо вкара меча си в канията и също последва кимериеца. А иракзите побързаха след Керим Шах по-скоро от страх да не загубят своя предводител, отколкото от някаква клопка, която би ги очаквала в тази пропаст. Те се държаха за златната жила така, както им показа кимериецът. Спуснаха се на дъното и тръгнаха по сребристата равнина, стъпвайки върху златната нишка като хора, преминаващи по въже над пропаст. Вървяха сякаш в невидим тунел, пълен с въздух. От всички страни ги дебнеше гибел.

Пътечката, по която се скриха аколитите, водеше към платформа в другата страна на каньона и изчезваше зад очертанията му. Те се насочиха натам, готови за среща с неизвестната опасност, стаена между острите камъни, които обсипваха ръба на пропастта.

Точно там ги чакаха облечените в зелено и въоръжени с ножове аколити. Възможно бе да са достигнали някаква граница, която не бива да се пристъпва. Може би опасващият корема на Конан стигийски пояс обез силваше магиите им? А може би, сигурни, че за поражението си ще бъдат наказани със смърт, те използваха своя сетен шанс и затова изскачаха зад скалите?

Сред напуканите камъни започна кървава битка. Оръжие в нея не беше изкуството на чернокнижниците, а обикновените ножове. Зазвънтя стомана, със свистене се спускаха остриета, разсичащи плът, мускулести ръце нанасяха могъщи удари, лееше се кръв и бойците тъпчеха по телата на падналите.

Истината е, че само един иракзай изгуби много кръв и умря, докато аколитите загинаха до последния — ранени, насечени на късове, хвърлени в пропастта, те бавно падаха на бляскащото долу сребристо дъно.

Изтривайки кръвта от лицата си, победителите се огледаха. Освен Конан и Керим Шах още четирима иракзай напуснаха битката невредими.

Te стояха между напуканите скали, образуващи зъбери по ръба на пропастта. Извиващата оттук пътечка водеше през невисокия склон и стигаше до широка стълба, изградена от зелени каменни стъпала, напомнящи нефрит. Стъпалата извеждаха до широка галерия от същия полиран минерал, а зад нея — етаж след етаж — се издигаше замъкът

на Черните магьосници. Изглеждаше, че е изсечен от една-единствена отвесна скала от каньона. Архитектурата му бе прекрасна, макар и лишена от украшения. Прозорците бяха малко, но покрити с капаци. Никъде не личаха признания на живот, нито дружелюбно или враждебно същество.

Без приказки, внимателно те тръгнаха по пътеката като хора, наблизили змийско леговище. Иракзайте крачеха в транс, сякаш отиваха на явна смърт. Даже Керим Шах мълчеше. Само Конан, изглежда, не осъзнаваше какво безprecedентно нарушение на традициите бяха техните действия, каква огромна празнина пробиваха в общоприетите възгледи! Той не беше син на Изтока, него го бе родила раса, сражаваща се с демони и чернокнижници също тъй ожесточено и успешно, както и с останалите врагове на хората.

Конан се качи по блъскавите стъпала и по широката зелена галерия доближи отсрещната врата от тиково дърво, обкована със злато. Опира със зорко око горните етажи на издигащата се пред него огромна пирамида на замъка, протегна ръка към медната ръчка, стърчаща на вратата, и с подигравателна усмивка я хвана. Дръжката имаше форма на змия с протегната шия и повдигната глава. Конан заподозря, че металната гадина може внезапно да оживее при неговия допир.

С един удар отсече дръжката, а медният звън от падането ѝ върху каменния под съвсем не разсея подозренията му. С върха на кинжала той я отблъсна встрани и отново се върна към вратата. Наоколо цареше пълна тишина. Розовата мъгла обгръщаше далечините. Слънцето блестеше по планинските върхове, покрити със сняг. Високо горе увисна ястreb, като черна точка в небесната синева. Освен него единствените живи същества бяха хората, застанали пред обкованата със златни листове врата — мънички фигурки в галерията от зелен нефрит по склона на огромната планина Имш.

Шибна ги студен вятър, долетял от ледниците, и разтя разкъсаните им облекла. Ударът с кинжал, който Конан нанесе по масивната врата, предизвика гръмко echo. Кимериецът удряше последователно и непрестанно, пробивайки и металните листове, и тиковото дърво. След минута той предпазливо надникна през пробитото отверстие. Видя просторна стая с голи стени от шлифован камък и мозаечен под. Единствените мебели тук бяха масички от

полиран абанос и каменен подиум. Нямаше и следа от жива душа. В противоположния ъгъл на стаята Конан забеляза друг вход.

— Постави пазач пред вратата! — каза той. — Отиваме вътре.

Керим Шах заповяда на един воин да застане на стража и онзи се върна към средата на галерията с готов за стрелба лък. Конан влезе в замъка, подир него — туранецът и тримата останали иракзай. Стражът пред вратата плю, промърмори си нещо под носа и трепна, дочул тих ироничен смях. Вдигайки глава, откри, че на втория етаж стои фигура, облечена в черно. Тя презрително го гледаше, като кимаше изdevателски.

Иракзаят веднага натегна тетивата и пусна стрела, която се впи в обвитата с тога гръд. Магьосникът продължи да се смее подигравателно, изтръгна стрелата от тялото си и с небрежен жест я подхвърли на стрелеца. Войникът отскочи, инстинктивно протегнал ръка. Пръстите му се сключиха около премятащата се във въздуха пръчка.

Стражът пронизително изкрешя. Дървената стрела в дланта му започна да се огъва. Коравата дървесина изведнъж стана гъвкава, сякаш се разтопи в неговата шепа. Той се опита да я отблъсне, но вече беше късно. Хладни пръстени обвиха китката му; отвратителна, клиновидна главица запълзя към мускулестото рамо. Воинът изкрешя пак, лицето му подпухна и почервения, а очите му напираха да изхвръкнат от орбитите си. В страшни конвулсии мъжът се свлече на пода и замря.

Воините, навлезли в замъка, се хвърлиха назад. Конан бързо приближи изкъртената врата и спря като вкопан, не проумявайки нищо. На другарите му, наблюдаващи сцената, се стори, че кимериецът се сражава с въздуха. Без да забелязва отпред някаква преграда, той все пак усещаше под пръстите си плъзганата, гладка повърхност и разбра, че изходът е затворен с кристална плоча. През нея виждаше неподвижно лежащия в галерията страж с перната стрела в рамото.

Конан вдигна кинжала и нанесе удар, а неговите вцепенени другари зърнаха острието да отскача от невидимата преграда с гръмък звън, сякаш стоманата се натъкна на твърдо вещество. Варваринът прекрати по-нататъшните опити за пробив. Знаеше, че дори легендарният меч на Амир Курума не би съкрушил тази незрима преграда.

С няколко думи той обясни това на Керим Шах. Туранецът свирене:

— Какво пък, връщането ни е отрязано, дължни сме да търсим друг път. Ще вървим напред, нали?

Кимвайки, Конан се обърна и закрачи към входа в срещуположната страна на стаята. Чувстваше, че отива на неизбежна смърт. Вдигна кинжала, за да удари вратата, ала тя тихо се отвори, сякаш по своя воля. Конан прекрачи прага и се озова в огромна зала. Край стените ѝ имаше редица гигантски колони, а на тридесет метра от вратата се издигаха широките нефритови стъпала на стълбище, стесняващо се нагоре подобно на пирамида. Разбра, че за да стъпи там, трябва да мине покрай странен олтар от въгленочерен камък. Четири грамадни златни змии се увиваха около четирите му ъгъла, протегнали клиновидните си глави в четирите посоки на света като стражи на легендарни съкровища. Но на олтара, пазен от тях, почиваше само кристално кълбо, пълно сякаш с дим, в който плуваха четири златни нара.

Това зрелище пробуди нещо в паметта на Конан, обаче той не се замисли какво точно, защото върху долните стъпала на стълбата видя четирима души, облечени в черно. Не беше забелязал как са дошли магьосниците. Те просто бяха изникнали тук, кимайки с птичите си глави, високи, слаби, с ръце и крака, скрити под многочислните гънки на одеждите им.

Един от тях повдигна десница, ръкавът на тогата му се плъзна и я откри... Това изобщо не бе ръка. Преграда извън волята му задържа Конан на сред крачка. Той срещна сила, различна от тази на Хемса, и не можеше да напредва повече, макар да усети — ако поиска, ще отстъпи назад. Другарите му също бяха спрели и изглеждаха още побезпомощни от него, понеже не успяваха да сторят дори най-малкото движение.

Чародеят кимна на един от иракзайте. Той като в транс се отправи към него, оцъклено гледайки някъде надалеч, хванал меча в безсилно отпуснатия си пестник. Когато воинът минаваше край него, Конан му прегради пътя. Кимериецът беше много по-силен от боеца и в обикновени условия би го тласнал леко като муха. Но сега воинът отблъсна ръката му като стрък трева, а после с неравна механична походка приближи до стълбището. Дойде до първото стъпало и на

колене предаде меча си с наведена глава. Магьосникът взе оръжието му. Блесна острие. Главата на иракзая се отдели от раменете и с глуcho тупване се търкула по мраморния под. От разсечените артерии бликна кръв, тялото омекна и с широко разперени ръце се просна върху мозайката.

Нечовешката длан отново се вдигна и повика следващата жертва, която, люшкайки се, тръгна на смърт. Зловещата сцена се повтори и второ обезглавено тяло се простря редом с първото.

Когато и третият воин мина покрай Конан, отправил се към своята гибел, кимериецът, чиито слепоочия бучаха от напразни усилия да преодолее задържащата го невидима бариера, изведнъж усети, че наоколо се пробуждат неизвестни, благоприятни за него сили. Това усещане дойде без предупреждение, неочеквано, но бе толкова мощно, че той ни за миг не се усъмни в онова, което му подсказваше инстинктът. Лявата ръка на кимериеца неволно се докосна до стигийския подарък на Хемса. Стисна го и моментално почувства прилив на нови сили във вдървените си крайници. Волята му за живот се възроди с блясъка на разпалена до бяло стомана. На тази нова воля пригласяше и кипежът на обзеля го гняв.

Вече трети иракзай бе превърнат в безжизнен труп, а отвратителният пръст помами отново, когато Конан разбра, че невидимата бариера се пропуква. От гърлото му изскочи див вик и натрупалата се в него злоба намери изход в мълниеносна атака. Като буря той се спусна към магьосниците, стискайки с лявата ръка вълшебния пояс с такава отчаяна сила, с каквато потъващият се държи за плаващо дърво. Дългото острие в десницата му святкаше като слънчев лъч. Застаналите на стъпалата магьосници не помръднаха. Дори и да бяха удивени, не се издадоха. Гледаха хладно и равнодушно. Конан не си губеше времето в ненужни размисли какво ще прави с тях, когато се окажат близо до неговия кинжал. Обхвана го жаждата за убийство и той желаше само едно — да забие острие в телата на враговете, да го потопи в кръвта им.

Конан беше на две крачки от стъпалата, върху които, изdevателски усмихнати, стояха магьосниците. Набра въздух в дробовете, яростта му нарастваше с всяко вдишване. В мига, когато подминаваше олтара, обвит със златни змии, като мълния го озари

споменът за тайнствените думи на Хемса. Той ги чу отново, сякаш някой му прошепна в ухото: „Разбий кристалното кълбо!“

Отреагира почти машинално. Между импулса и действието нямаше и стотна част от секундата, така че и най-великите чернокнижници не биха успели да прочетат мислите му и да попречат на онова, което настъпи. Ловък като котарак, в момента на скока той смени направлението на атаката и с тръсък удари кристалното кълбо. Веднага почувства почти осезаемото дихание на ужаса, лъхащ от стъпалата, олтара и даже от самия кристал. Слуха му резна пронизителното съскане на позлатените змии, които изведнъж оживяха и, повдигайки зловещите си глави, се опитаха да хапят. Ала разяреният Конан бе съвсем неуловим за тях. Бляскавото острие прерязваше чудовищните им тела едно след друго и после отново удари по кристалното кълбо. С гръмовен тътенеж кристалът се пръсна, посипвайки с дъжд от огнени парчета черния мраморен под, а златните плодове на нара, сякаш освободени от плен, се стрелнаха към високите сводове и изчезнаха.

Безумен, зверски, чудовищен рев прокънтя като echo в огромната зала. Четирите черни фигури върху стъпалата се гърчеха в конвулсии, изпускайки пяна през посинелите си устни. Кресчендото от нечовешки вой внезапно прекъсна. Магьосниците спряха да мърдат. Конан знаеше, че са мъртви.

Погледна към олтара и кристалните отломки. Четирите безглави змии го обвиваха, както и преди, но в техните метални тела нямаше никаква следа от живот.

Керим Шах, който при битката на Конан бе отхвърлен от невидима сила, бавно се изправи. Поклати глава, за да се избави от звъна в ушите.

— Ти чу ли звука, когато разби кълбото? — попита той. — Сякаш заедно с него в замъка се счупиха хиляди кристални огледала. Изглежда, в тези златни нарове бяха заключени душите на чернокнижниците, а?

Конан се обрна, видял, че Керим Шах се пипва за меча и показва някъде с ръка. На стълбището стоеше нова фигура. Непознатият също беше облечен в черна тога, но от извезано кадифе, а на главата му имаше островърха шапка. Върху красивото му лице бе изписано невъзмутимо спокойствие.

— Кой си ти, дявол да те вземе? — попита Конан, оглеждайки непознатия.

— Аз съм властелинът на Имш! — отговори онзи с глас, напоен с жестока радост.

— Къде е Жасмина? — попита Керим Шах.

Властелинът избухна в смях.

— И за какво ти е, смъртнико, да знаеш това? Или така бързо си забравил моята сила, която аз ти дадох някога, та си пристигнал да се сражаваш с мен, бедни глупако? Изглежда, трябва да изтръгна твоето сърце, Керим Шах!

Той протегна ръка, сякаш очакваше нещо да падне в нея, а турецът пронизително изкрещя и се залюля като пиян. Раздаде се трясък на чупещи се кости и разкъсана ризница, от гърдите му шурна кръв, а през голямата дупка изскочи нещо алено и влажно и попадна право в протегнатата длан на властелина като късче желязо, притеглено от магнит. Турецът се свлече на пода и престана да мърда, а властелинът на Имш със смях запокити в краката на кимериеца още тупкащото човешко сърце.

Конан изруга и с ръмжене се хвърли към стълбището. От пояса на Хемса извираха сила и безгранична ненавист, помагаща му да преодолее страшното изльчване на враждебната воля, с което се сблъска на стъпалото. Във въздуха увисна мъгла с метално проблясващ оттенък, в която той се потопи като плувец, навел глава, прикрил лицето си със свита ръка и здраво стиснал кинжала в другата. Напрягайки насилените си очи, той различи на стъпалата над себе си фигурата на ужасния чернокнижник — това изображение идващо на вълни, като отразено в бързотечаща вода.

Бълскаха го и го подхвърляха сили, които бе трудно да осъзнае с разума си, но той усещаше и поддръжката на струящата някъде отвън енергия, която неудържимо го носеше напред — против волята на магьосника и собствената му слабост.

Достигна края на стълбището и през сиво-металната мъгла видя пред себе си лицето на властелина и страх, прозиращ в жестокия му поглед. Конан се промъкна през мъглата като през вълни на прибой, а кинжалът в мускулестата му ръка се стрелна сам нагоре, сякаш беше живо същество. Острието раздра тогата на магьосника, който отскочи със сподавен вик. Изведнъж пред очите на изумения кимериец

чернокнижникът изчезна, просто се разтвори във въздуха като сапунен мехур. Само по стълбището се промъкна някаква дълга и неясна сянка.

Конан скочи след нея на тясната стълба, водеща още по-нагоре. Той не би могъл да намери думи за това, което бе се промъкнало натам, но бясната ненавист приглушаваше собственото му отвращение и страх.

Затича по широк коридор с голи стени от полиран нефрит. Пред него се мярна дългата сянка и изчезна зад завесата на вратата. Почти едновременно оттам се разнесе отчаян женски вик. Този вик като че пришпори Конан, той се втурна с всички сили към вратата и в следващия миг се оказа в помещението зад завесата.

Пред очите му се появи ужасна картина. На крайчеца на покрития с кадифе подиум се бе свила Жасмина, крещейки от ужас и отвращение, вдигнала ръка, за да се защити от надвисналата над нея ужасна змийска глава с блестящи люспи и просветващи тъмни пръстени. Със сподавен вик Конан метна кинжала към змията.

Гадината мълниеносно се обърна и се хвърли върху него. Дългият кинжал бе заседнал близо до главата й така, че дръжката стърчеше от едната страна, а острието — от другата. Това, изглежда, само бе усилило яростта на огромното влечухо. То насочи ужасната си паст към человека, който бе дръзнал да се съпротивява и, оголвайки пръскащите отрова остри зъби, се опита да го ухапе. В същия миг Конан измъкна от пояса си стилет и с всички сили нанесе удар с острието от горе на долу. Стоманата проби долната челюст на чудовището и заседна в горната така, че ги прикова една към друга. Гадината веднага опаса с огромното си тяло кимериеца. Нямайки възможност да пусне в ход зъбите си, змията се опита да го атакува по друг начин. Лявата ръка на Конан бе притисната към тялото от змийските пръстени, но дясната бе свободна. Здраво стъпил на земята, с широко разкрачени за равновесие крака, той грабна стърчащата в тялото на змията дръжка на кинжала и го издърпа. Сякаш отгатнало с нечовешкия си ум намеренията на своя противник, влечугото започна да се извива и напряга, силейки се да достигне и свободната ръка на человека. Но дългото острие се вдигна и спусна с бързината на мълния, прерязвайки почти на две огромното тяло.

Преди кимериецът да успее да удари отново, гъвкавите пръстени го освободиха от обятията си и чудовището се плъзна по плочите,

губейки кръв от ужасните си рани. Конан скочи подир него, вдигнал оръжието за нов удар, но убийственият замах порази само въздуха, защото извиващата се гадина свърна встрани и удари с главата си тънката преградка от сандалово дърво. Една от плочите не издържа и дългото, бълващо кръв тяло, се вмъкна в пролуката и изчезна. Кимериецът без колебание се втурна към преградата. С няколко удара проби в него прорез и заразглежда тъмното помещение. Зловещата черна змия не се виждаше никъде. Откри само локва кръв върху мраморните площи и кървави следи, водещи към замаскирана в стената врата. Но това бяха следи от боси нозе...

— Конан!

Той се завъртя на пети точно навреме, за да поеме в обятията си Деви, трепереща от страх, благодарност и облекчение. Тя притича през цялата стая и се хвърли на шията му.

Всичките тези събития разпалиха и без това горещата кръв на кимериеца. Той притисна момичето към гърдите си със сила, която при други обстоятелства сигурно би извикала на лицето ѝ болезнена гримаса, и запечата на устните ѝ внезапна целувка. Жасмина не се съпротивяваше. Мястото на Деви зае жената. Закрила очи, тя потъна в неговите диви и горещи ласки, отдавайки се на тази бурна вълна от страсть. Варваринът прекъсна, колкото да си поеме дъх, и я погледна — тежко дишаша, притисната се към могъщото му рамо.

— Знаех, че ще дойдеш за мен — каза тя. — Ти не би могъл да ме оставиш сама в тази бърлога на демони.

Чул думите ѝ, Конан внезапно дойде на себе си и си спомни къде се намират. Вдигна глава и напрегна слуха си. В замъка на Имш цареше тишина, но тази тишина бе сякаш напоена със заплаха. Опасността дебнеше от всеки ъгъл, зъбеше се иззад всяка завеса.

— Най-добре да си тръгваме оттук, докато има време — каза той.

— От подобни рани би загинало всяко живо същество, но не и чернокнижник.

Той вдигна девойката на ръце и я понесе като дете по блестящия нефритов коридор и стълбището, без да отслабва нито за миг напрегнатото си внимание.

— Аз срещнах владетеля на Имш! — изплашено прошепна Жасмина, преживявайки отново целия ужас, и прегърна още по-здраво спасителя си. — Той ми изпрати много магии, за да сломи волята ми.

Най-страшната беше гниещият труп, който ме сграбчи... загубих съзнание и съм лежала като мъртва, не знам колко време. Когато дойдох на себе си, чух шум и викове, а после това влечуго допълзя в стаята и... ах! — тя потрепери. — Без да зная как, аз разбрах, че то не е видение, а истинска змия, която иска да ме убие.

— Да, наистина, това не беше видение — потвърди Конан. — Той е виждал, че губи и е предпочел да те убие, за да не те даде на мен.

— За кого казваш „той“? — попита неуверено девойката.

После изведенъж изпищя, притискайки се към Конан и забравила за въпроса си. Беше видяла в подножието на стълбището трупове. Останките от магьосниците съвсем не представляваха приятно зрелище. Те бяха сгърчени и почернели, а раздърпаните облекла откриваха техните ръце и нозе, нямащи вече нищо общо с човешките. Като видя всичко това, Жасмина пребледня и скри лицето си в широката гръд на варварина.

Конан бързо пресече залата, после още една стая и се добра до вратата, извеждаща в галерията. Забеляза, че подът тук е засипан с малки блестящи отломки.

Кристалната плоча, затваряща изхода, се бе разпиляла на късове. Кимериецът си припомни раздания се оглушителен звън, когато разби стоящото на олтара кълбо, и се досети, че в този момент са се пръснали всички кристални предмети в храма. Някакво неясно, скрито в подъзнанието усещане му подсказваше истината за печалната връзка между господарите на Черния кръг и златните народи. Той усети, че по гърба му пробягват тръпки, и побърза да изтрие всичко от паметта си.

Когато влезе в галерията от зелен нефрит, той дълбоко и с облекчение въздъхна. Трябваше да преодолее и дълбокия каньон, но вече можеше да вижда блестящите на слънцето бели върхове и огромните склонове, тънещи в море от синкова мъгла.

Иракзаят лежеше на същото място, където бе паднал: безформено петно върху гладката блъскава повърхност. Спускайки се надолу по стръмната пътечка, Конан удивено погледна към слънцето, което още не бе преминало зенита, макар да му се струваше, че от момента, когато влезе в замъка Имш, са отлетели много часове.

Той усещаше подтикващата го необходимост да бърза. Ръководеше го не сляпа паника, а инстинктивно предчувствие за

дебнеша зад гърба му опасност. Нищо не каза на Жасмина, а и девойката изглеждаше спокойна, че може да опре нежната си главица на широката му гръд, чувствайки се в безопасност в могъщите му обятия. Конан за миг застина на ръба на пропастта и, събърчвайки вежди, погледна надолу. Преливащата мъгла там вече не беше розова и искряща. Тя бе мътна, сива и призрачна като сянка на живота, тлееща в смъртно ранен човек. Кимериецът внезапно бе осенен от странната мисъл, че магьосничеството на чернокнижниците е свързано с тяхната личност много повече, отколкото играта на актьорите представлява отражение на живота на хората...

Но далече долу равнината, както и преди, блестеше като матирано сребро, а златната ивица сияеше с неугасим блясък. Конан прехвърли Жасмина през рамо, на което тя не възрази нищо, и започна да се спуска надолу. Бързо се сниши по платформата и притича през гъргорещото дъно на пенлив поток. Беше сигурен, че ще има преследване и че единственият шанс за тях е да се прехвърлят колкото се може по-бързо през тази ужасна ивица — преди раненият владетел да събере сили и отново да ги изложи на някаква опасност.

Когато се изкачи на противоположния склон, той въздъхна с облекчение и пусна Жасмина на земята.

— По-нататък можеш да вървиш сама — каза варваринът. — Пътят през цялото време слиза надолу.

Девойката крадешком хвърли поглед към блестящата пирамида от другата страна на пропастта: замъкът Имш се издигаше на фона на заснежения склон като цитадела на безмълвието и злото.

— Конан от Гхор, нима си чародей, та победи Черните магьосници от Имш? — попита Жасмина, когато започнаха да се спускат по пътечката.

— Всичко свърши поясът, който ми завеща Хемса преди смъртта си — отвърна кимериецът, обгръщайки със силната си ръка гъвкавата талия на девойката. — Това е необикновен пояс, ще ти го покажа, когато имаме време. Против някои заклинания се оказа безсилен, но против повечето много ми помогна... макар острият кинжал да си е най-доброто заклинание.

— Но щом ти с пояса победи владетелина — попита Жасмина, защо не му е провървяло на Хемса?

Конан поклати глава.

— Кой знае? Хемса е бил негов слуга. Може това да е отслабило силата му. Над мен той нямаше такава власт. Не бих казал обаче, че съм го победил. Наистина той избяга, но се боя, че ние с него пак ще се срещнем. Ех, как ми се иска от владенията му да ни отделя колкото е възможно по-голямо разстояние!

Кимериецът се зарадва, намирайки спънатите коне при тамариксите — там, където ги бяха оставили. Бързо ги отвърза, оседла черния жребец и настани девойката при себе си. Другите коне, напасли се и събрали сили, дружно ги последваха.

— А сега? — попита тя. — Към Афгалистан ли?

— Как не! — тъжно се усмихна той. — Не зная кой, навсярно губернаторът, е убил седмина мои вождове. А онези глупаци, афгулите, мислят, че аз имам нещо общо с това, и докато не съумея да ги убедя, че грешат, ще ме преследват като ранен чакал.

— Но какво ще стане с мене? Ако вождовете са мъртви, аз не съм ти нужна повече като заложница. Ти ще ме убиеш, за да си отмъстиш за тях ли?

Той я обгърна със сияещ поглед и се засмя, чувайки такова нелепо предположение.

— Да вървим към границата — каза тя, — там афгулите няма да те заплашват...

— Да, направо на вендийската бесилка.

— Но аз съм кралица на Вендия! — напомни му Жасмина. За миг в нейния глас се появиха повелителни интонации. — Ти ми спаси живота. За това ще получиш награда.

Думите ѝ прозвучаха не така, както тя искаше, и предизвикаха негодувание у Конан.

— Запази си съкровищата за твоите придворни, кралице! Ако ти си господарка на равнините, то аз съм господар на планините и няма да направя нито крачка към вендийската граница.

— Там ти би бил в безопасност... — каза тя неуверено.

— А ти отново би станала Деви — прекъсна я той. — Не, благодаря! Предпочитам те такава, каквато те виждам сега: жена от плът и кръв, препускаща с мен в седлото.

— Но ти не можеш да ме задържиш! — възклика тя. — Не можеш...

— Почакай и ще видиш! — отвърна той с горчива усмивка.

— Аз бих ти заплатила огромен откуп...

— По дяволите твоят откуп! — каза Конан грубо, още по-здраво стиснал гъвкавата й талия. — В цяла Вендия няма нищо, което да желая така, както желая теб. Аз те откраднах, рискувайки живота си, и ако твоите слуги поискат да те върнат, нека пристигнат в Забар и те отнемат със сила.

— Но ти нямаш хора! — извика тя. — Тебе те преследват. Как ще защитиш себе си, да не говорим за мен?

— Все още имам приятели в планините — отвърна той. — Вождът на куракчайте ще те скрие на сигурно място, докато аз не се договоря с афгулите. Ако те не искат да ме изслушат, то — в името на Кром! — ще тръгна с теб на север, при степните разбойници. Преди доста време аз бях техен вожд. А теб ще направя кралица на волната степ!

— Не искам — съпротивяващ се Жасмина. — И ти не можеш да ме принудиш...

— Ако тази мисъл ти е толкова неприятна — каза той, — защо така охотно подлагаше устните си за целувки?

— Дори кралицата може да бъде просто жена — отговори тя, изчервявайки се. — Но именно защото съм кралица, аз съм длъжна да живея преди всичко с интересите на моето кралство. Не ме отвеждай в чужди краища. Върни се с мен във Вендия.

— А ти ще ме направиш ли свой крал? — попита той с иронична усмивка.

— Но обичайте... — замънка тя, а Конан със смях я прекъсна:

— Да, обичайте на цивилизованите хора не ти позволяват да сториш това, което би искала. Ще се омъжиш за някакъв стар и сбръкан крал от равнините, а аз ще тръгна по своя път, взимайки за спомен само няколко откраднати целувки! Така ли?

— Но ти можеш да останеш в моя дворец — безпомощно повтаряще Жасмина.

— А защо? — попита той ядно. — Да лъскам със задника си някой златен стол и да слушам ласкателствата на глупави парвенюта в кадифени одежди? И какво ще ми даде всичко това? Чуй ме: аз съм се родил в планините на Кимерия, където живеят варвари. Бил съм наемен войник, корсар, разбойник... Кой от кралете е видял толкова страни, водил толкова битки, любил толкова жени и сдобил се с такива

трофеи? Дойдох в Гулистан, за да събера орда и опустоша южните кралства, в това число и твоето. Това, че станах вожд на афгулите, беше само началото. Ако ми се отдаде да се помиря с тях, само за година след мене ще тръгнат още дузина други племена. Ако ли не, ще се върна в степта и заедно с разбойниците ще грабя приграничните области на Туран. А ти тръгваш с мене! По дяволите твоето кралство, което е поминувало някак си, още когато теб не те е имало!

Отпуснала се в неговите обятия, загледана в лицето му, Жасмина чувствуваше пробуждащото се в душата ѝ дръзко желание, равно по сила на страстта на варварина. Но хилядите поколения предци бяха такава угнетаваща тежест...

— Не мога! Не мога! — безсилно повтаряше тя.

— Нямаш друг избор — убеждаваше я той. — Ще тръгнеш...
Какво е това, дявол да го вземе?!

Имш остана далече зад гърбовете им и сега те вървяха по високото било, разделящо две долини. Намираха се точно на върха на скалния гребен, откъдето добре се виждаше долината от дясната им страна. Там се водеше жестока битка. Силният вятър духаше откъм гърба им, затова шумът от битката се чуваше лошо, но все пак отдолу долитаха звън на саби и тропот на копита.

Виждаха се слънчеви отблъсъци от дългите копия и островърхите шлемове. Три хиляди обковани в стомана конници гонеха пред себе си орда окъсани воини с тюрбани на главите, които бяха като глутница вълци, зъбещи се срещу нападателите.

— Туранци! — възклика Конан. — Това са отряди от Секундерам. Какво ли правят тук, да ги вземат мътните?

— А кого преследват те? — попита Жасмина. — И защо така яростно се бият? При такова преимущество на противника нямат никакви шансове.

— Това са петстотин от моите безумни афгули — промърмори Конан, съръщвайки вежди. — В капан са и знаят това.

Действително афгулите се намираха в безнадеждно положение. Долината постепенно се стесняваше, преминавайки в дълбок овраг, завършващ с малка котловина, обкръжена; със стръмни непроходими стени.

Конниците вкарваха воините с тюрбани в тази долинка. Нямайки друг изход, те отстъпваха натам крачка по крачка, под дъжд от стрели

и градушка от удари. Туранците ги изтласкваха решително, но не твърде бързо. Те познаваха яростта на докараните до отчаяние планинци и прекрасно схващаха, че са ги натикали в безизходен капан. Разбрали, че това са воини от племето на афгулите, те искаха да ги обкръжат и накарат да се предадат. Нуждаеха се от заложници, за да изпълнят плана си.

Емирът им беше делови човек. Когато достигна долината Гурнаша и откри, че нито противникът, нито емисарят са на мястото на срещата, той продължи пътя нататък, доверявайки се на своите познания. През целия път войската му се сражаваше с враждебно настроени племена и в много селца сега планинците близеха раните си. Емирът знаеше, че навярно нито самият той, нито някой от неговите копиеносци ще се завърнат живи в Секундерам, защото от всички страни ги обкръжаваха врагове, но бе твърдо решен да изпълни заповедта — на всяка цена да отнеме от афгулите Деви и да я предаде на Езигер като робиня, или пък, ако това се окаже невъзможно, да отреже главата ѝ, преди да погине. Разбира се, за всичко това девойката, гледаща от хребета, нямаше ни най-малко понятие. Конан се озърна с беспокойство.

— Защо те, дяволите, са се оставили да ги натикат в капана? — мърмореше той. — Зная аз какво са правили тези песове тук: търсели са мене! Претърсвали са всяка долинка и преди да успеят да се опомнят, са попаднали в клопката. Нещастни глупци! Те и в теснината ще се отбраняват, но дълго няма да издържат. Когато туранците ги натикат в онази котловина, ще могат да правят с тях каквото си искат.

Шумът, носещ се отдолу, се усили. Яростно отбраняващите се в тясното дефиile афгули за кратко бяха възпрели облечените в броня конници, които не можеха да хвърлят върху тях цялата си бойна сила.

Конан мрачно се замисли, понамести се в седлото, като току опипваше острието на кинжала си, и накрая каза без усукване:

— Деви, аз съм длъжен да отида там. Намери някакво прикритие, в което ще чакаш, докато се върна. Ти ми говореше за твоето кралство... Няма да те убеждавам, че смятам тези космати дяволи за свои деца, но каквите и да са, те са мои хора. Вождът никога не напуска своите хора, даже ако те го напуснат първи. На тях им се е струвало, че са прости, когато са ме обвинявали... По дяволите! Аз

няма да стоя на страна и да гледам как ги колят! Все още съм вожд на афгулите и ще докажа това! Ще сляза в дефилето.

— Но какво ще стане с мен? — запротестира Жасмина. — Ти ме отмъкна от моята страна, а сега искаш да ме изоставиш самичка в планините?

Конан трескаво размишляваше, вените на слепоочията му набъбнаха.

— Това е истина — каза той тъжно. — Само Кром знае какво трябва да направя.

Жасмина леко наклони глава и на прекрасното ѝ лице се появиха тревожно изражение.

— Слушай! — изведнъж възклика тя. — Слушай!

Вятърът донесе до слуха им слаби отзуви на фанфари. Те погледнаха в долината отляво и забелязаха там дългите колони на конниците. Движеха се по дъното на долината, блестящи със стоманата на копията си и полирани шлемове.

— Вендианска конница!

— Те са хиляди! — каза Конан. — Отдавна кшатрийските отряди не са се промъквали толкова навътре в планините.

— Търсят мен! — извика Жасмина. — Дай ми твоя кон! Аз тръгвам с моите воини. Отляво спускането не е толкова стръмно, мога да сляза до долу. Ти върви при своите и им заповядай да удържат още малко. Ще насоча конницата в долината и ще ударя по туранците. Побързо, Конан! Нима искаш хората ти да погинат?

Очите на варварина горяха от дива страсть, когато той скочи от коня и ѝ подаде поводите.

— Ти спечели — каза Конан. — Политай като хиляда дявола!

Жасмина тръгна по левия склон, а той с все сила затича по реброто, което бързо го доведе до дългата, с напукани скали клисура, в която кипеше битката. Ловко като маймуна, кимериецът се спусна надолу, използвайки вдлъбнатини и изпъкналости по скалата, за да се озове, в края на краищата, в самия център на сражението. Наоколо се смесваха съскане и звънене на стомана, човешки писъци и цвилене на коне, тъп шум от падащи тела.

Едва докоснал с нозе земята, кимериецът зави като вълк, хвана се за една украсена със злато юзда, отбягна сабления удар и заби своя кинжал в сърцето на ездача. В следващия миг той беше вече на

седлото, крещейки яростни заповеди на смяните афгули. Те го гледаха още миг със зинали уста, а после, виждайки опустошението, което той нанася сред враговете, отново се заеха с; работата си. В адския хаос нямаше време за излишни въпроси.

Нови и нови редици конници с островърхи шлемове и позлатени ризници се вмъкваха в теснината. Малката долинка бе буквално натъпкана от тълпи хора и коне. Сражаващите се бълскаха гръд о гръд, отбранявайки се с къси ножове, нанасяйки смъртоносни удари, ако въобще им се отدادеше да замахнат в свирепата бълсканица. Войниците, паднали от конете, биваха стъпквани от стотиците копита. В подобна битка всичко се решаваше от грубата сила, а вождът на афгулите я имаше за десетина. Планинците, привикнали да виждат в Конан своя повелител, се окуражиха.

Но численото преимущество все пак имаше значение. Напиращите задни редове на турanskата конница изблъскаха по-предните дълбоко в теснината, под бляскащите остриета на афгулските саби. Планинците постепенно отстъпваха, оставяйки след себе си планини от трупове. Макар да се биеше като бесен, Конан не преставаше да си задава въпроса, от който кръвта му изстиваше: ще удържи ли на думата си Жасмина? Тя би могла просто да се присъедини към своите воини и да се отправи на юг, обричайки кимериеца и неговите афгули на сигурна смърт...

Накрая, когато вече изглеждаше, че са минали векове от началото на това ужасно сражение, в звъна на стоманата и крясъците на загиващите се вряза нов звук. С тръбен сигнал, от който сякаш се затресе планината, с прииждащ тропот на копита пет хиляди вендиански конници се хвърлиха върху войската на Езигер.

Само този единствен удар разби турanskите полкове, смаза ги и ги разгони по цялата долина. За миг нова вълна атакуващи се подаде от теснината и туранците се обърнаха, за да могат поединично или на групи да се потопят отново във водовъртеха на битката. Но когато пронизаният от кшатрийско копие емир се свлече на земята, конниците в островърхи шлемове загубиха бойния си дух. Ожесточено пришпорили конете си, те се опитаха да пробият обръча на нападателите. Но щом видяха как се разбягват турanskите отряди, победителите вендийни се хвърлиха в гонитба след тях. Цялата долина и ниските склонове наоколо бяха заети от отстъпващите и техните

преследвачи. Онези от афгулите, които още можеха да се държат на седлото, се включваха в преследването, приемайки без възражения неочеквания съюз, така както бяха приели завръщането на вожда си.

Слънцето вече се скриваше зад Химелия, когато Конан в изпокъсано облекло, с изпръскана от кръв ризница и кървав кинжал в ръка приближи към Деви Жасмина, очакваща го на ръба на пропастта, обкръжена от своята свита.

— Деви! — викна той. — Ти удържа на думата си, макар, признавам си, имаше минути, когато мислех... Пази се!

Огромен ястреб се стрелна като мълния от ясното небе, събaryaики с удари на крилата си няколко конници. Закривеният му като на ятаган клюн целеше разкошната шия на Жасмина. Конан обаче бе по-бързият: втурване, тигров скок, рязък удар с окървавения кинжал — и ястребът с ужасен, почти човешки стон се залюля във въздуха, а после рухна в пропастта, за да се разбие върху камъните дълбоко под тях. Още докато падаше и разсичаше пустотата с крилата си, той прие облика на човек в развиваща се черна тога.

Конан гледаше Жасмина с блестящи очи. От многото рани по мускулестите му ръце и нозе струеше кръв.

— Ти отново си Деви — каза той, без да обръща внимание на стълпилите се наоколо. Само при вида на обточената със злато, тънка като паяжина наметка, с която тя бе покрила роклята си на планинска девойка, очите му жадно се присвиха. — Дължен съм да ти благодаря, загдето спаси повече от триста от моите бандити, които в края на краишата се убедиха, че не аз съм ги предавал. Благодарение на теб мога да мисля за нови завоевания.

— Аз все още ти дължа откуп — отговори Жасмина, гледайки го също с блеснали очи. — Ще ти заплатя десет хиляди къса злато...

Той я прекъсна с рязък нетърпелив жест и изтривайки кинжала си, го напъха в ножницата си.

— Сам ще си взема откупа — каза кимериецът — и сам ще определя способа и времето на изпращането му. Ще го получа в твоя дворец в Айодия. Ще пристигна там с петдесет хиляди воини, за да бъда уверен, че ще ми се издължиш напълно.

Тя се засмя, пристягайки поводите:

— А аз ще те посрещна на брега на Юмда със сто хиляди!

Очите на Конан горяха от възхищение и възторг, когато се отдръпна встрапни и вдигна ръка с царствен жест, показвайки на Жасмина, че пътят е свободен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.